

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie C - Número 76 / II Legislatura / Cinquè període

Dimecres, 19 de febrer de 1986

Comissió de Política Social

Presidència
de l'Il·lustre Sr. Xavier Guitart i Domènech

Compareixença dels Secretaris Generals
de la CONC, Sr. Josep Lluís López Bulla,
i de la UGT, I. Sr. Justo Domínguez de la Fuente,
per a tractar de l'estat del patrimoni sindical acumulat a Catalunya

SUMARI

S'obre la sessió a les deu del matí i deu minuts.

Compareixença dels Secretaris Generals de la CONC, Sr. Josep Lluís López Bulla, i de la UGT, I. Sr. Justo Domínguez de la Fuente, per a tractar de l'estat en què es troba el patrimoni sindical acumulat a Catalunya (Punt únic de l'ordre del dia.)

Exposicions : I. Sr. Secretari General de la Unió General de Treballadors a Catalunya (p. 1017) i Sr. Secretari General de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya (p. 1019).

Se suspèn la sessió a tres quarts d'onze del matí i deu minuts i es reprèn a dos quarts de dotze.

Intervenien per a una qüestió d'ordre l'I. Sr. Colomines (CiU) (p. 1022) i l'I. Sr. President (p. 1022).

Preguntes subsegüents a les exposicions dels Srs. Secretaris Generals de la UGT i de la CONC

Sobre el procés de retorn a les comunitats autònomes del patrimoni sindical confiscat

Formulació : I. Sr. Alay (ER) (p. 1022).

Resposta : I. Sr. Secretari General de la UGT (p. 1023) i Sr. Secretari General de la CONC (p. 1024).

Rèplica : I. Sr. Alay (ER) (p. 1024).

Sobre el patrimoni sindical acumulat no cedit a les centrals sindicals

Formulació : H. Sr. Espasa (PSUC) (p. 1024).

Resposta : Sr. Secretari General de la CONC (p. 1025).

L'I. Sr. Colomines (CiU) intervé per a una qüestió d'ordre (p. 1025) i l'I. Sr. President li respon (p. 1025).

Sobre la no-creació de l'Institut Català del Temps Lliure

Formulació : H. Sr. Espasa (PSUC) (p. 1025).

Resposta : Sr. Secretari General de la CONC (p. 1025).

Sobre l'expropiació de béns a entitats creades el 1977

Formulació : I. Sr. Esteve i Oriol (P) (p. 1025).

Resposta : Sr. Secretari General de la CONC (p. 1026).

Repregunta : I. Sr. Esteve i Oriol (P) (p. 1026).

Segona resposta : Sr. Secretari General de la CONC (p. 1026).

Sobre la pertinença de l'edifici de la Rambla de Santa Mònica a l'AISS o a l'OJE

Formulació : I. Sr. Esteve i Oriol (P) (p. 1026).

Resposta : Sr. Secretari General de la UGT (p. 1027).

Repregunta : I. Sr. Esteve i Oriol (P) (p. 1027).

Segona resposta : Sr. Secretari General de la UGT (p. 1027).

Sobre la instal·lació de la CONC a l'edifici de la Via Laietana

Formulació : I. Sr. Gil (S) (p. 1028).

Resposta : Sr. Secretari General de la CONC (p. 1028).

Sobre l'administració dels béns traspassats i l'Institut del Temps Lliure

Formulació : I. Sr. Riera (S) (p. 1028).

L'I. Sr. Sesmilo (CiU) intervé per a una qüestió d'ordre (p. 1028) i l'I. Sr. President li respon (p. 1029).

Resposta : I. Sr. Secretari General de la UGT (p. 1029).

Sobre la participació de tots els sindicats en la distribució del patrimoni sindical acumulat

Formulació : I. Sr. Castellnou (CiU) (p. 1029).

Resposta : Sr. Secretari General de la CONC (p. 1029) i I. Sr. Secretari General de la UGT (p. 1030).

Rèplica : I. Sr. Castellnou (CiU) (p. 1030).

Sobre el paper del Govern de la Generalitat en la distribució del patrimoni sindical a Catalunya

Formulació : I. Sra. Rúbies (CiU) (p. 1030).

Resposta : Sr. Secretari General de la CONC (p. 1030) i I. Sr. Secretari General de la UGT (p. 1031).

Repregunta : I. Sra. Rúbies (CiU) (p. 1031).

Segona resposta : Sr. Secretari General de la CONC (p. 1031) i I. Sr. Secretari General de la UGT (p. 1031).

S'aixeca la sessió a tres quarts d'una del migdia.

La compareixença dels Secretaris Generals de la CONC, Sr. Josep Lluís López Bulla, i de la UGT, I. Sr. Justo Domínguez de la Fuente, per a tractar de l'estat en què es troba el patrimoni sindical acumulat a Catalunya constitueix l'únic punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió, la qual s'inicia a les deu del matí i deu minuts. Presideix la sessió l'I. Sr. Guitart i Domènech, acompanyat del Vicepresident, I. Sr. Renau, i de la Secretària, I. Sra. Servitje. Assisteix la Mesa el Lletrat Sr. de Alfonso.

Hi són presents les Diputades i els Diputats membres de la Comissió I. Sr. Colomines, I. Sra. Neras, I. Sr. Selga, I. Sr. Codina i Castillo, I. Sr. Marimón (en substitució de l'I. Sr. Viñas), I. Sr. Montalat (en substitució de l'I. Sr. Pascual), I. Sr. Sesmilo, I. Sr. Casals i Lezcano, I. Sra. Rúbies, I. Sr. Castellnou i I. Sr. Guasch, pel G. p. de Convergència i Unió; I. Sr. Riera, I. Sra. Barenys, I. Sra. Ferran, I. Sr. García i Sáez, I. Sr. Gil i I. Sr. García Guillamón, pel G. Socialista; I. Sr. Esteve i Oriol, pel G. p. Popular; H. Sr. Espasa, pel G. p. del PSUC, i I. Sr. Alay, pel G. p. d'Esquerra Republicana.

Ordre del dia

Punt únic : Compareixença dels Secretaris Generals de la CONC, Sr. Josep Lluís López Bulla, i de la UGT, I. Sr. Justo Domínguez de la Fuente, per a tractar de l'estat en què es troba el patrimoni sindical acumulat a Catalunya.

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió.

El dia 12 de desembre la nostra Comissió, la Comissió de Política Social, va acordar per unanimitat de sol·licitar als senyors Josep Lluís López Bulla i senyor Justo Domínguez de la Fuente que ens vinguessin a informar sobre l'estat en què es troba el patrimoni sindical acumulat a Catalunya. La Mesa es va posar en contacte —per donar compliment a aquesta Resolució— amb aquests senyors i va tenir màxima acollida la petició que en aquesta Comissió es va formular.

En aquest sentit, em plau donar la benvinguda als dos representants d'aquestes centrals sindicals, el senyor Josep Lluís López Bulla, Secretari General de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya, i el senyor Justo Domínguez de la Fuente, Secretari General de la UGT de Catalunya; a tots dos benvinguts, i moltes gràcies per la diligència amb què ens han acompanyat.

La sessió d'avui, doncs, té aquest únic punt de l'ordre del dia : tractar la situació en la qual es troba el patrimoni sindical acumulat, i el procediment que seguirem per a aquesta informació serà el següent. En primer lloc, hi haurà unes intervencions de cadascun dels senyors Secretaris Generals. Farem després una estona —quinze minuts— de descans, per tal que els Grups, si ho consideren necessari, puguin formular alguna pregunta als Secretaris Generals respecte al tema que ens ocupa. Insisteixo que poden formular pregunta, no debat; aquesta no és una sessió de debat, és una sessió estrictament informativa, per tant, demanarem que en aquests quinze minuts, si algun

Grup ho considera necessari pugui formular aquestes preguntes, per tal que siguin posteriorment contestades. Agraïrem també que aquestes preguntes es presentin com habitualment es fa, per escrit a la Mesa, abans de començar la segona part de la reunió.

Bé, doncs, sense més preàmbuls, anem a començar. Prego, si us plau, que si algun Grup té alguna substitució, la faci arribar per escrit a la Mesa, i anem a començar. Per tal de rebre la primera informació, em plau donar la paraula a l'Illustre senyor Justo Domínguez de la Fuente, Secretari General de la UGT. Té la paraula.

El Sr. SECRETARI GENERAL DE LA UNIÓN GENERAL DE TREBALLADORS DE CATALUNYA (Justo Domínguez de la Fuente) : Señor President, señoras y señores Diputados, pienso que éste es un acontecimiento histórico en el Parlamento de Catalunya, en la sociedad catalana en su conjunto, i especialmente en lo que se refiere a lo que debe ser en democracia la participación institucional de los sindicatos en la vida política de un país.

Creo, además, que esta oportunidad que brinda la Comisión de Política Social para que por primera vez —reitero— los interlocutores sociales más, quizá, discriminados de la vida política y social de este país tengan la oportunidad de expresarse ante esta Comisión, en términos generales, en función de un acontecimiento, de una situación que padecen —o que padecemos— las organizaciones sindicales en función de la falta de iniciativas por parte de los poderes públicos a la hora de resolver un problema fundamental, cómo es la devolución de un patrimonio, de un patrimonio acumulado que, sin duda alguna, se ha producido como consecuencia de las cotas obligatorias de aportación de los trabajadores a la antigua organización sindical vertical del pasado.

Reitero una vez más el agradecimiento a la Comisión por esta iniciativa, y decir que estos encuentros, que se limitan exclusivamente a exponer la posición de los sindicatos ante la Comisión de Política Social, deben ser tenidos en cuenta en toda la vida institucional de nuestro país, es decir, en Cataluña, como todos ustedes saben, la participación de los sindicatos en la vida institucional es una participación muy relativa. Hace pocos días hemos tenido la ocasión de vivir en este Parlamento una serie de interpelaciones, dirigidas a motivar al Gobierno fundamental de la Generalitat para que esta participación se lleve a cabo de una manera real, de una manera concreta. Creo, sin embargo, que —por tercera vez, quizá— esta iniciativa, repito, va a resolver, o viene a resolver esa ausencia de sensibilidad por parte de los poderes públicos, especialmente en el ámbito que nos ocupa y de alguna forma a partir de ahora creo que este problema ya no se va a dar.

Yo empezaría mi intervención diciendo que las centrales sindicales hemos sido, o somos —incluso en la actualidad— las hermanas pobres de la transición democrática y de la reciente historia democrática de este país. Qué duda cabe que ha habido un proceso legislativo de todo orden, yo diría tremendamente positivo, pero que, sin duda, los problemas que afectan al mundo del trabajo, y especialmente a sus organizaciones, han sido prácticamente los últimos que se han tenido en cuenta en cualquier foro, en cualquier Parlamento, en cualquier institución. Quiero decir con ello, que desde el Gobierno de la nación hasta el Gobierno de nuestro país, en Cataluña, han sido tre-

mendamente injustos a la hora de dar solución a un problema de estas dimensiones. No en vano podemos decir que al final de la legislatura del Gobierno socialista se haya contemplado la posibilidad de resolver definitivamente el problema del patrimonio sindical acumulado y su restitución a las organizaciones sindicales y empresariales. Después hablaremos de cuál es el criterio que nos merece a nosotros ese reparto que se hace, o ese reparto que previsiblemente se va a realizar, tratando por un igual a las organizaciones sindicales como a las organizaciones empresariales; por consiguiente, afortunadamente podemos decir, que a pesar de esa falta de sensibilidad, que decía, de los Gobiernos, ya sean autonómicos o Gobiernos del Estado, a pesar de esa falta de sensibilidad, o ausencia de sensibilidad, creo que podemos prever en un futuro más o menos inmediato una solución definitiva hacia este problema tan injusto que, sin duda, está poniendo en tela de juicio a uno de los pilares básicos de la estabilidad democrática en este país. Nadie se puede, en estos momentos, imaginar que un país sin unas fuerzas sociales con una personalidad concreta dentro de la sociedad, sea capaz de superar la situación, quizá si me lo permiten, de desigualdades, de pobreza, de injusticias, que se están produciendo en el conjunto de nuestra sociedad. Sería, pienso yo, en estos momentos mantener una auténtica miopía política el que en España, y en Cataluña en particular, no se realizara un apoyo, por parte de los poderes públicos, en la medida en que corresponde, y más en este caso en concreto, que se refiere exclusivamente a hacer justicia en algo que los trabajadores crearon con sus esfuerzos en el pasado.

Como ustedes saben, en el año 36, por el artículo 108, se establece, por parte del Gobierno de la nación en aquel momento, que se procede a la expoliación de los bienes de todas las organizaciones sindicales, políticas y sociales que existían en aquel momento. Posteriormente, dos años más tarde, por el mismo Decreto, se incorporan estos bienes a las Juntas de las JONS y a la Falange, y se constituye lo que se dio en llamar después la Organización Sindical fascista, perdonen la expresión, pero, en definitiva, éso era lo que se decía en aquellos momentos : fascista, y que durante cuarenta años ha estado administrando, acumulando los bienes, como he dicho, de los trabajadores. Unos bienes, un patrimonio inmenso, un patrimonio que de alguna manera en estos momentos se trata de que vuelva a sus legítimos propietarios.

En aquellos momentos, solamente la CNT, la UGT i la LSTV —creo recordar— fueron las organizaciones de carácter sindical que fueron, lógicamente, puestas fuera de la ley y, como he dicho, todo su patrimonio sindical expoliado.

Pero no vamos a hablar aquí del patrimonio sindical aquél, que en su momento tendrá un tratamiento concreto. Se trata, en definitiva, de hablar de ese gran capital al que me refería antes, acumulado en los cuarenta años de dictadura en nuestro país.

Y tenemos que decir que en el caso concreto que nos ocupa, que es Cataluña, en la actualidad el 70% de ese patrimonio todavía permanece en manos del Gobierno de la Comunidad Autónoma. Y ustedes dirán : «hombre, y por qué?» Pues muy sencillo. Cuando se procede a transferir las competencias a la Comunidad Autónoma, a nuestro país, a Cataluña, de alguna manera se transfieren sin tener en cuenta de que este problema, que en su día tendría que resolverse, iba a afectar de

una manera decidida a la propia interlocución entre el Gobierno de la Generalitat y los sindicatos.

Quiero decir con ello que solamente el 22,7% del patrimonio sindical acumulado está siendo utilizado por los sindicatos en Cataluña. El resto, como he dicho, el setenta y tantos por ciento, 76%, está siendo utilizado todavía por el Gobierno de la Comunidad Autónoma, en función de esas transferencias que en su día se realizaron, incluyendo el patrimonio sindical.

Nos encontramos, pues, ante una situación de responsabilidad compartida. Si el Gobierno de la nación ha sido débil o ha desarrollado una actividad poco acorde con la realidad sociológica del país, el Gobierno de Cataluña, el Gobierno de la..., de nuestro país, ha sido también poco sensible a la solución de este problema. En numerosas ocasiones, ya sea a través de las instituciones establecidas, como es el Consell de Treball, o bien a través de las propias interpelaciones en el Parlament de Cataluña, o bien a través de las propias conversaciones, concretamente desde el President de la Generalitat hasta las diferentes Conselleries, hemos intentado encauzar este problema.

Qué duda cabe que hasta la fecha no ha habido ninguna respuesta positiva en ese sentido. Podemos incluso decir que hay bienes del patrimonio sindical que están en el más absoluto de los abandonos, es decir, hay inmuebles del patrimonio sindical en Cataluña que están en una auténtica situación de inhabitabilidad y de auténtica ruina, por lo que no solamente el Gobierno de la Comunidad Autónoma no responde a las peticiones que se le han venido realizando en estos últimos años, sino que, al mismo tiempo, está permitiendo que un patrimonio —como decía antes— tan valioso esté, de alguna forma, deteriorándose hasta el extremo que me temo que si no se toman medidas por parte de este Gobierno, de acuerdo con los sindicatos, ese patrimonio en un futuro más o menos inmediato no servirá para nada.

Quiero además también decir que dentro del patrimonio sindical acumulado, existen cuestiones como la del Instituto de Tiempo Libre, que fue transferido en su totalidad a la Generalitat de Catalunya, a nuestro país, para que, de alguna manera, se gestionara en los términos que preveyeran o concretaran, tanto el Gobierno de la Comunidad Autónoma como los interlocutores sociales. Pues bien, también en este sentido se ha intentado, a través de todas las posibilidades que se nos han brindado de discutir y de dar una solución definitiva al patrimonio sindical del Instituto de Tiempo Libre, y hasta la fecha —ustedes creo que algunos saben, y, si no, a partir de ahora ya tendrán mayor conocimiento— los sindicatos sólo tenemos una pequeña participación de asignación, de utilización de unas plazas concretas, es decir, un porcentaje de plazas concretas en la utilización de tres residencias, concretamente, que existen en Cataluña. Esa es toda la participación de que los sindicatos —Comisiones Obreras y UGT— disponemos a la hora de utilizar este patrimonio sindical.

Yo creo que con esta iniciativa —como decía al principio histórica— de discutir y de plantear en el Parlament de Catalunya esta cuestión, pienso que a partir de ahora el Gobierno de la Generalitat, conjuntamente con los sindicatos, deberá dar una solución a este problema. En los últimos tiempos esta cuestión ha sido discutida, como he dicho, en el Consell de Treball, sin que hasta ahora la Conselleria en concreto haya dado ninguna respuesta sobre el particular.

Creo, sin embargo, y espero, que existe —no quisiera equivocarme— la predisposición por parte de la Conselleria de crear alguna fórmula que se denominará Instituto Catalán de Tiempo Libre, o de alguna otra naturaleza, que permita la participación de los sindicatos, como ya existe en otras comunidades autónomas —por poner un ejemplo, en Andalucía y en el País Vasco, y en otros sitios similares.

Si nosotros estamos diciendo que Cataluña es un país con un potencial, con un rico potencial económico, político, industrial, cultural y social, creo que no podemos estar a la zaga en cuanto a las iniciativas y en cuanto a la consideración que merece la interlocución entre los agentes sociales y entre el Gobierno del país. Eso creo que debería corregirse, creo que se debe corregir y pienso que con esta iniciativa, como decía, el Gobierno de la Generalitat va a contribuir posiblemente a que un problema tan fundamental como es la restitución de esos bienes se resuelva en los términos que más o menos contempla la ley.

Si me permiten, quisiera hacer un repaso de como, en mi opinión, está en estos momentos el patrimonio sindical específicamente en Cataluña. Como decía antes, entre las dos centrales sindicales mayoritarias, Comisiones Obreras y UGT, ocupamos 22.476 m² de los aproximadamente 70.000 de que dispone el montante total, el conjunto del patrimonio sindical en Cataluña. Repartidos de la siguiente manera: en la provincia de Barcelona, Comisiones Obreras y UGT disponemos de ocho locales cada uno, uno la USO y uno la CNT; en la provincia de Lérida, disponemos de un local Comisiones Obreras y uno UGT, en la ciudad, en la capital de Lleida; en la provincia de Tarragona, disponemos de siete locales Comisiones Obreras y siete locales UGT, y en la provincia de Girona, disponemos de siete locales UGT y ocho Comisiones Obreras. Esa es la situación del patrimonio sindical en términos generales —luego, si ustedes quieren, entramos en el detalle, o más en detalle, sobre el particular. Queda pues por resolver, a parte de todo el tratamiento, incluso del marco legal que se le dé al patrimonio sindical que, lógicamente, corresponde al Gobierno de la nación, queda, como decía, por resolver, el problema de Barcelona capital.

Creo que, después de diez años de transición y democracia, el que en ciudades como Barcelona este problema esté sin resolver, creo que es lo suficientemente elocuente como para analizar cuál ha sido —como decía al principio— la sensibilidad de los diferentes gobiernos.

Considero, sin embargo, que el problema de la restitución del patrimonio sindical en el conjunto de España, y concretamente también en Cataluña, entra en una vía de solución como consecuencia de las numerosas protestas que se iniciaron en los años 79 al año 85 inclusive, por parte de las centrales sindicales, especialmente Comisiones Obreras y UGT, y, por otra parte, como consecuencia del compromiso contraído en el Acuerdo Económico y Social, que en su artículo 22 establece el compromiso de crear una comisión que resuelva este problema.

En ese sentido, y como consecuencia de esa serie de acontecimientos y de iniciativas, podemos decir que el contenido parcial del artículo 22 del Acuerdo Económico y Social se cumple con la creación de la Comisión Consultiva, de esa Comisión, que parece que empieza a funcionar y que, de alguna manera,

tiene previsto resolver de manera prioritaria, el problema del patrimonio sindical acumulado en la ciudad de Barcelona y de Madrid.

Creo que tampoco es una novedad para ustedes saber que Comisiones Obreras de Cataluña y la Unión General de Trabajadores de Cataluña llegamos a un acuerdo en el que suscribimos un protocolo por el que, de alguna forma, manteníamos la posición siguiente, y es que a Comisiones Obreras se le haría entrega, de una manera más o menos inmediata, de una parte de los locales del AISS en Barcelona y, a la Unión General de Trabajadores, un edificio sito en la Rambla de Santa Mónica. Creo que es un problema prácticamente casi resuelto —quizá el compañero José Luis podrá confirmar por su parte la opinión que le merece al respecto, después—, pero en mi opinión es un problema ya casi resuelto y seguramente se tratará exclusivamente de una cuestión de fechas, pero que, en definitiva, va a quedar solucionado quizá en lo que queda del año 86.

De todas formas, este no es el problema de fondo del patrimonio sindical; este no es el gran problema del patrimonio sindical. Creemos que se está... En primer lugar, no se ha hecho una evaluación, no se ha inventariado adecuadamente, y, en segundo lugar, creo que el hecho de que se haya producido, como decía antes, el proceso de transferencias conjuntamente con esta serie de bienes va a dificultar el que los sindicatos podamos acceder, en su totalidad, a la parte de patrimonio sindical que nos corresponde, conjuntamente también con las organizaciones empresariales. Lo va a dificultar. Ya, de hecho, se están produciendo los primeros problemas en ese sentido; es decir, si los edificios como el de la AISS de Barcelona —por poner un ejemplo, el ejemplo más inmediato— debiera haber sido restituido en su totalidad a los sindicatos más representativos y a las patronales —y ese ejemplo se puede hacer extensivo al conjunto de nuestro país, en Cataluña—, no es menos cierto que las dificultades que parece ser que aparecen, o que así por lo menos expone el Gobierno de la Generalitat, va a dificultar el que nosotros, los sindicatos, podamos acceder al conjunto de ese patrimonio.

Creo también conveniente resaltar en esta reunión el hecho de que el Gobierno de la Nación, el Gobierno de España, haya contemplado por fin la necesidad de proceder a restituir los bienes incautados también en la guerra, durante la Guerra Civil, a sus legítimos propietarios, como son las organizaciones sociales, políticas y sindicales existentes en aquellos momentos. Pero, como decía al principio, este no es el caso, pero sí, bien, si me permiten ustedes, pretendería con esto adelantar la noticia de que, en este sentido también, se va a contemplar en la comisión de seguimiento de la devolución del patrimonio sindical la posibilidad de estudiar la restitución del patrimonio sindical incautado, es decir, el patrimonio sindical histórico.

Yo, para concluir mi intervención, quisiera decir que no conseguiremos en nuestro país, en Cataluña, ser el país hegemónico, el país que dé ejemplo al conjunto de España, no conseguiremos el elevar nuestras cotas de cultura, de justicia social, de participación, como decía, institucional, si desde los poderes públicos —y quiero generalizar aquí—, desde los poderes públicos —reitero— no se tiene esa sensibilidad de que los sindicatos más representativos en este país, como decía, somos uno de los pilares fundamentales en el conjunto de la sociedad. Si esto no se entiende así, creemos, o creo, que entraremos en un

proceso de empobrecimiento de la sociedad, de empobrecimiento especialmente de la clase trabajadora y, por consiguiente, del deterioro de las estructuras —si me permiten, incluso democráticas— de nuestro país. Cataluña debería ser, como he dicho, ese ejemplo y hasta ahora evidentemente no lo ha sido. Yo creo —reitero y termino— que con esta iniciativa de la Comisión de Política Social se nos va a permitir a los sindicatos exponer nuestros problemas, ya sea en los órganos políticos o ya sea en los órganos legislativos, como puede ser en este caso concreto el Parlament de Catalunya; y no solamente para informar, sino también para poder influir en la toma de decisiones de estos organismos, que de alguna manera es la única vía de que se oiga la voz de la clase trabajadora, la voz, en definitiva, de las clases más marginadas que tiene nuestra sociedad en Cataluña.

Gracias, señor Presidente; gracias, señoras y señores Diputados.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Justo Domínguez, per la seva intervenció. Em plau ara donar la paraula, per al seu torn, al senyor Josep Lluís López Bulla, Secretari General de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya. Té la paraula.

El Sr. SECRETARI GENERAL DE LA COMISSIÓ OBRERA NACIONAL DE CATALUNYA : Il·lustres senyores Diputades, Il·lustres senyors Diputats, vull expressar el meu agraïment al Parlament de Catalunya pel fet d'afavorir la meua compareixença davant la Comissió de Política Social; i em sembla obligat, almenys per la meua part, agrair també al Diputat del PSUC i company i amic Cipriano García que hagi cursat la petició que els sindicats, en tant que tals, puguin plantejar en aquesta casa la problemàtica del patrimoni sindical.

Com és sabut, els sindicats han reivindicat, des de fa molt de temps, la devolució del patrimoni sindical. La no-resolució del tema ha provocat, des de fa almenys nou anys, importants movilitzacions, en molts casos unitàries, de Comissions Obreres i d'UGT. La responsabilitat del desgavell en què ha estat sempre el patrimoni sindical té una arrel immediata : la negativa a un tractament global, per part dels diversos governs d'UCD. I, en funció de tot això, la resposta sindical va ser una contestació democràtica, de masses, que en alguns moments va comptar amb la solidaritat i presència de Diputats socialistes i comunistes, que donaren a les reivindicacions sindicals una projecció política.

Recentment, el Congrés dels Diputats ha aprovat la Llei de Cessió de Béns del Patrimoni Sindical Acumulat, de la qual esperem resultats concrets. Esperem resultats concrets que signifiquin la solució, entre d'altres, del que expressa l'article primer, que diu que «constituyen el patrimonio sindical acumulado todos los bienes, derechos y obligaciones de contenido patrimonial que, habiendo pertenecido a la antigua organización sindical española, se transfirieron íntegramente al organismo autónomo Administración Institucional de Servicios —el AISS— por virtud del Real Decreto del 19 del 76 del 8 de octubre, así como todos aquellos...», atenció perquè crec que això és molt important—, «...constituían los patrimonios privativos de los antiguos sindicatos y demás entidades sindicales que, conforme a la Ley Sindical del 2 del 71, tenían personalidad jurídica propia».

No escapa a ningú la pretensiositat de l'articulat i l'amplitud del que hem contemplat en aquest punt que comentem. No

seria bo que, passat un cert temps, no hi hagués una solució d'acord amb la Llei que comentem. Vol dir això que el patrimoni sindical entra en una fase nova : la que contempla la Llei, i que va donar la raó —encara que en part— als tradicionals plantejaments de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya —i d'UGT també— quan afirmava, i així ho continua considerant, que el patrimoni sindical acumulat és molt més que els béns immobles de l'extingida Organització Sindical Espanyola i també, sens dubte, molt més que els cedits als sindicats.

De vegades, en els diversos mitjans de difusió, s'ha relacionat la reivindicació sindical del patrimoni amb l'escassetat dels mitjans que tenim les organitzacions sindicals. Certament, les nostres organitzacions sindicals no tenen els mitjans adequats encara, però mai no hi va haver relació entre aquella escassetat de mitjans i la reinvidicació patrimonial. Aquesta petició —almenys per a Comissions Obreres de Catalunya— és fonamentada, i així continua, en una justa reclamació que ve molt de lluny i que, com ja s'ha dit anteriorment, ha motivat mobilitzacions de masses que, almenys en el cas de la ciutat de Barcelona, han tingut importants repercussions, i que varen originar, fins i tot, serioses confrontacions amb les forces d'ordre públic, ni provocades ni desitjades pel meu sindicat; tot al contrari, fruit del retard de l'actual Administració a abordar el tema del patrimoni, per tota una sèrie de promeses incomplertes per part d'alts càrrecs del Ministerio de Trabajo i també per una actitud negativa del Governador Civil de Barcelona.

En resum, i com a primera conclusió, el tema patrimonial s'ha de veure en el seu conjunt, i, segons la Llei, afecta els béns mobles i immobles de l'extingida Organización Sindical Española, mentrestant plantejem que es doni solució urgent a situacions no resoltes, com és el cas de Barcelona i d'altres.

A Barcelona, crec jo, s'ha donat un pas positiu després de la firma d'un protocol entre l'Administració —o, per ésser més exactes, del Ministerio de Trabajo—, UGT i Comissions Obreres. Encara manca la definitiva decisió de la Comisión Consultiva, prevista en la Llei del Patrimoni, on se sancionará definitivament el tema barcelonès, tant per Comissions Obreres com per UGT. Queden, a més, per resoldre, aspectes com el patrimoni en ciutats com Mataró, l'Hospitalet, Badalona, Vic i Vilanova i la Geltrú.

Pel que fa referència al patrimoni sindical transferit a la Generalitat, i que depèn de la Conselleria de Treball, la Llei de Patrimoni Sindical diu, en el seu article segon, que «se exceptuarán los bienes que hubieran sido legítimamente adquiridos por terceros o hubieran sido transferidos con arreglo a las disposiciones vigentes en cada caso».

Nosaltres ho interpretem de la següent manera : una cosa és la transferència amb caràcter de propietat —que no és aquesta, la situació— i l'altra, molt diferent, és la transferència de gestió d'ús, com és el cas, a Catalunya, dels béns de l'antiga Obra de Educación y Descanso que avui conformen els béns de l'Institut Social del Temps Lliure de Catalunya. O, més ben dit : la CONC considera que aquests béns són patrimoni sindical, i així ens manifestarem a la Comisión Consultiva que preveu l'esmentada Llei de Patrimoni.

Per tot això reivindicuem el caràcter social dels béns transferits a la Generalitat de Catalunya i una justa representació sindical en la Junta de Govern de l'Institut Català del Temps

Lliure. I així ho reivindicuem des de fa temps. Les raons són clares : primer, pels drets reconeguts per la Llei; segon, com a garantia que l'Administració autonòmica abordarà la situació, els problemes que tenen els esmentats béns, aquí, a Catalunya.

Els problemes són els següents : els béns de l'Institut Social del Temps Lliure, procedents de l'Obra de Educación y Descanso, transferits a la Generalitat, han tingut la següent evolució : el 20 de febrer del 79 se suprimeix l'Obra Sindical del Hogar, i es constitueix el Instituto Social del Tiempo Libre de España, que queda adscrit com a organisme autònom al Ministerio de Trabajo.

El 16 de desembre del 80 es transfereixen els serveis de l'Estat a la Generalitat en matèria de l'Institut Social del Temps Lliure; el 18 de desembre del 81 es produeix l'acord del ple del Consell de Treball, i es crea el Consell Català de l'Institut Social del Temps Lliure, que no s'ha materialitzat encara, després de cinc anys.

Deixeu-me expressar la meua sorpresa per la lentitud i la burocràcia d'aquesta Administració, que sempre veu les deficiències dels altres i no les seves. Hem reiterat moltes vegades el fet de poder parlar i establir una negociació eficaç, ja en l'època d'en Joan Rigol, que ens va prometre solemnement que estaria resolt abans de l'estiu del 84; posteriorment, amb el Conseller Badia, sense que se'ns hagi donat cap mena de resposta. La no-constitució d'aquest Institut ha comportat un funcionament anòmal, burocràtic, decisionístic que, en xifres, em proposo de relatar.

Primer : es permet l'explotació de béns públics per mans privades. Els exemples són el càmping de Pineda, els beneficiaris del qual no tenen autorització de ningú. Tampoc no la tenen del Conseller de Comerç, Consum i Turisme per a la seva explotació privada. De tot això hem informat la Conselleria de Treball. En la mateixa situació es troben la Llar del Productor de Blanes, la d'Esparreguera, que tenen autorització, però que no han passat pel concurs públic; les Galeries Ibars, de la Residència de Tarragona; les casetes de la platja de Tarragona estan, així mateix, sense cap autorització. També el telesquí i la telecabina de Núria, el bar de la Llar del Productor d'Almatret, que igualment estan sense autorització.

Segon : es permet la venda d'un bé quan ja estava transferit, com és el cas de l'edifici de la Llar del Productor de Girona, Sant Narcís, que nosaltres hem hagut de fer tràmits perquè es preguntés davant de l'Administració central sobre els motius de l'esmentada irregularitat.

Tercer : no tenen cap utilització pública els béns de Llar del Productor de Figueres, Residència de Vilanova i la Geltrú, un terreny de Cercs i la Residència de Blanes.

Quart : no s'ha pres possessió dels béns en la Llar del Productor d'Almatret, Cercs, Girona, Blanes, Residència de Blanes —que és una altra qüestió— i el tan repetit com famós càmping de Pineda. I no s'han reclamat, per part de la Generalitat, els fons econòmics que han estat disposats per la Confederació Hidrogràfica del Pirineu Oriental, que pugen 8 milions de pessetes. No sabem on estan aquests fons.

Cinquè : no s'ha regularitzat administrativament la situació dels béns transferits en un bon nombre de casos —i així ja ho ha dit abans el meu company Justo.

Sisè : De les intervencions previstes en els pressupostos de la Generalitat per als anys 82 al 84, que eren de 1.404 milions

de pessetes, tan sols se n'han realitzat 993.

Definitivament, la Conselleria de Treball s'ha limitat a donar *acuse de recibo* dels béns transferits, i no ha realitzat les corresponents comprovacions i situacions en la majoria dels casos; no ha actual davant l'Institut Social del Tiempo Libre de España o altres organismes de l'Administració central en els temes de minva real del patrimoni, respecte al contingut de l'inventari de les transferències.

He de significar que, en funció de tot el que he exposat anteriorment, i també per negligència, alguns immobles estan en l'actualitat pràcticament en estat de ruïna —ja s'ha dit abans, també. Estem, doncs, davant una situació insòlita: d'un costat, es vol, per part de la Generalitat, competències i traspassos —cosa absolutament legítima, positiva, que nosaltres abonem— i, d'altre, quan es tenen, funcionen pèssimament, quan funcionen.

El *Boletín Oficial del Estado* reconeix que l'Institut Social del Temps Lliure tenia un consell rector amb una representació sindical que significava un terç del seus representants. Aquí, en l'esmentat Consell Rector, després de cinc anys de transferències, no existeix absolutament res.

Aquesta situació contrasta amb el normal funcionament en, per exemple, Andalusia, on la representació sindical és majoria davant l'Administració i, per cert, sense presència de les organitzacions patronals. Quin tipus d'autonomia ha generat la lluita de tot un poble aquí, a Catalunya? Estem davant d'una autonomia d'avantguarda o davant una autonomia de reraguarda?

Amb la Llei de Devolució del Patrimoni Sindical no es pot actuar en la Generalitat de Catalunya com a propietaris dels béns —que és el que realment està passant— de l'extingida Organización Sindical Española, i menys encara dilatar la constitució de l'Institut Català del Temps Lliure, però, a més a més, l'article 4 de la Llei de Patrimoni diu expressament que «se hará conforme a los criterios de finalidad a qué estuvieran destinados dichos bienes en la antigua Organización Sindical». O sigui, als treballadors. Per tant, la concepció de l'Institut Català del Temps Lliure ha de ser la de satisfer les necessitats d'oci, temps lliure i turisme social dels treballadors, i la composició de la Junta de Govern ha de reflectir una àmplia representació dels sindicats sense cap intervenció patronal, com és el cas de la Junta d'Andalusia.

De tota manera, les coses poden i han de millorar-se o, millor dit, si els sindicats haguéssim estat representats, la situació d'anomalia realment existent, no hi seria. Poden i han de millorar-se, i portem aquí l'alternativa que repetidament hem exposat, sense cap èxit, a la Conselleria de Treball: a la primera i a la segona.

Aquesta Comissió del Parlament hauria d'eleva —perdoneu-me la falta de protocol— al Consell Executiu les següents proposicions:

Primera: realització d'un inventari actualitzat amb la participació de les centrals sindicals més representatives.

Segona: que s'elabori una llei en aquest Parlament, de creació de l'Institut Català del Temps Lliure en forma i temps que la seva dotació pressupostària i administrativa formin part dels pressupostos de la Generalitat.

D'aquesta manera, tota hipòtesi amb un o un altre fonament d'actuacions clientelars i nepotistes s'evitarien —tota suposició

o tota hipòtesi, he dit.

Finalment, respecte als altres béns que tenen altres Conselleries —per exemple, Ensenyament—, considerem que és lamentable tot un encreuament de cartes entre el meu sindicat i el Conseller d'Ensenyament, en exigència, per part nostra, que es canviessin els noms dels centres que, fins fa poc, corresponien a persones com Fermín Sanz Orrío, García Ramal —personalitats influents en l'època de la dictadura.

S'ha de significar que nosaltres sempre varem proposar que aquests centres tinguessin la denominació de dirigents sindicals de les més àmplies cultures obreres catalanes, com en Josep Barceló, Salvador Seguí, Àngel Pestaña, Layret... Per cert, algú m'hauria d'explicar —no aquí, és clar— per què s'ha canviat l'Institut de Formació Professional Francesc Layret, que es deia així, pel d'Institut Sant Andreu. I més noms que havíem plantejat, com Rafael Vidiella, Simó Piera, Joan Peiró, o els recents, com Ruiz Villalba i Fernández Márquez. No ha sigut possible, i els noms que s'han posat ara són anodins o referits al nom de la ciutat o del barri en qüestió.

Seria molt de demanar, per exemple, que, en habitatges, s'eliminessin tota la simbologia i els emblemes de l'època de la dictadura, que encara existeixen. Esperem que sí.

Il·lustres senyores Diputades, Il·lustres senyors Diputats, vull expressar el meu agraïment al Parlament de Catalunya novament. Jo coincideixo també amb el que ha dit el meu company i amic, Justo Domínguez, que estem —almenys per la meua part— davant un fet nou i positiu, és a dir, que el sindicalisme, com a tal, pugui parlar aquí, que és la casa de tots els catalans.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Josep Lluís López Bulla, per la seva intervenció. Crec que totes dues intervencions ens han aportat a tots els presents una àmplia informació sobre el tema del patrimoni sindical acumulat, que és el que pertocava, però, per si algun Grup parlamentari o qualsevol Grup parlamentari vol fer alguna pregunta que consideri important en aquests moments de fer, anem a suspendre la sessió per quinze minuts.

Demanem als Grups que vulguin fer preguntes que, si els plau, siguin concretes, referides al tema que ens ocupa, és a dir, al patrimoni sindical acumulat. Recordo que aquesta no és sessió de debat, sinó estrictament informativa, i els demano, si els plau, que, quan tinguin aquestes preguntes, les passin a la Mesa per tal de poder-les ordenar.

Per tant, se suspèn la sessió durant quinze minuts.

(Són tres quarts d'onze del matí i deu minuts. La sessió es reprèn a dos quarts de dotze.)

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Anem ara a procedir a la presentació de cadascuna de les preguntes que els diversos Grups parlamentaris volen formular, amb resposta dels senyors Secretaris Generals de Comissions Obreres i de la UGT.

La Mesa ha previst que el temps desitjable perquè ens surti exactament el previst seria de cinc minuts per pregunta, i demanaríem a tots els Grups que s'ajustessin a aquest temps, i també als senyors Secretaris Generals en les seves respostes.

Naturalment, com és habitual en aquesta Comissió i en totes les d'aquest caire, després de la pregunta es podrà reformular algun interrogant —si és que hi queda— sobre aquella

mateixa qüestió, no sobre altres temes nous.

Hem redistribuït les preguntes escrites a cada Grup perquè les pugui presentar el mateix Diputat que les signa, però sí que demanem que, en acabar, ens les facin arribar a la Mesa als efectes d'arxiu.

Per altra banda, els serveis tècnics ens han recomanat, si els plau, que els Diputats que facin ús de la paraula procurin acostar-se al màxim al micro, als efectes de gravació i als efectes tècnics oportuns.

Per tant, sense més preàmbuls, anem a començar aquesta sessió. (*L'I. Sr. Colomines demana per parlar.*) Sí, senyor Joan Colomines?

El Sr. COLOMINES : Si em permet, una prèvia per a un aclariment de dos punts. En la intervenció primera del senyor Justo Domínguez, ell ha parlat que un 77%, en línies generals, del patrimoni sindical era a mans del Govern de la Generalitat, i que aquest ha estat poc sensible al retorn d'aquest patrimoni, i que s'havien fet gestions, etcètera, en aquest sentit. Bé, a mi em sembla, i em penso que això seria bo per a una reunió important com és aquesta, que les coses quedessin ben aclarides, que el patrimoni de l'AISS fou distribuït pels diferents Ministeris en virtut d'unes funcions que se'ls van donar en un moment determinat. Això s'ha fet a través dels Governos de la UCD, i també s'ha fet a través del Govern del PSOE. Aleshores, a la Generalitat, en el moment del traspàs, el que se li va traspasar van ser uns serveis, van ser uns edificis, va ser un personal, i això se li va traspasar des d'aquests Ministeris. Per tant, per exemple, si la Direcció General de Joventut, en aquest moment, està ubicada en un local que era patrimoni sindical, la Direcció General de Joventut fa servir per a una cosa que...

El Sr. PRESIDENT : Si em permet, disculpi, senyor Joan Colomines. Si és un aclariment molt precís, puc donar-li la paraula; si és una intervenció, no, perquè no correspon de fer-la.

El Sr. COLOMINES : Aleshores, jo acabo amb aquest aclariment, només dient que nosaltres vam rebre uns traspassos per a unes funcions, per a uns serveis, amb uns edificis, però no com a patrimoni sindical.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Joan Colomines, disculpi...! Disculpi, senyor Joan Colomines... No li puc donar la paraula. L'havia d'haver tallat abans. Jo volia escoltar la seva precisió, però la seva precisió forma part del debat. Vostè introdueix uns elements que requeririen posicionament dels diversos Grups, i la Mesa, en aquest cas...

El Sr. COLOMINES : Jo crec que no. No dic res més. Només li vull...

El Sr. PRESIDENT : No, no, senyor Colomines! És que no té la paraula, senyor Colomines.

El Sr. COLOMINES : ...justificar que...

El Sr. PRESIDENT : No, no, senyor Colomines; si no té la paraula, no la pot utilitzar.

El Sr. COLOMINES : Bé.

El Sr. PRESIDENT : Disculpi, però és que ens hem de cenyir estrictament al que preveu el Reglament i el Reglament, en aquest cas, no preveu...

El Sr. COLOMINES : Oh, jo volia deixar les coses clares, perquè el que aquí s'ha dit no era veritat.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Colomines, d'acord, però no té la paraula. Gràcies.

Anem a procedir, doncs, a les preguntes que s'han formulat i com és habitual, procedirem de Grup menor a major. En primer lloc, té la paraula el representant del Grup d'Esquerra Republicana. Té la paraula l'Illustre senyor Albert Alay.

El Sr. ALAY : Moltes gràcies, senyor President. Bé, a nosaltres ens sembla que és molt important aquest contacte, aquesta sessió informativa que avui hem tingut amb els Secretaris Generals dels dos principals sindicats de Catalunya, perquè potser, d'alguna manera, ajuda a la clarificació d'aquesta situació anòmala en què ens trobem. Nosaltres, evidentment, som partidaris del retorn del patrimoni confiscat —d'això, també ells n'han parlat—, i també de l'acumulat, de donar a tot aquell a qui li correspongui la part alíquota que, en justícia, li pertoqui. I, en aquest aspecte, doncs, sembla que també està en l'ànim l'acceptació dels dos Secretaris Generals, que la cosa ha de ser d'aquesta manera.

En segon punt, voldria fer un comentari respecte al que ha dit el Secretari General de Comissions Obreres, sobre les denominacions d'alguns centres de Formació Professional. En fi, nosaltres entenem que es tracta d'unes qüestions administratives, potser d'índole menor. De tota manera, m'ha agradat la intervenció, perquè em semblaria molt adequat que a Catalunya fóssim capaços de saber donar el prestigi, el renom —si més no, com a agraïment— a les figures senyeres del sindicalisme català dels anys anteriors a la nostra Guerra Civil. Penso que això és un homenatge que es mereixerien i, per tant, encara que sigui una qüestió administrativa de caire menor, no considero de cap manera improcedent la proposta o el suggeriment que havia fet el senyor Secretari General.

Bé, després hi ha una altra qüestió, referida a la intervenció del senyor Justo Domínguez, que ha parlat que els sindicats eren els parents pobres de la democràcia. Jo volia dir al senyor Justo Domínguez que potser no ho ha precisat prou bé; en tot cas, jo crec que havia d'haver dit que eren uns dels parents pobres de la democràcia, perquè no es pot dir que només siguin pobres les organitzacions sindicals.

En fi, per refermar aquesta posició, només vull dir-li que vostè ha parlat que, de 70.000 metres quadrats que formen part dels locals i patrimoni sindical, només n'utilitzen 22.000, les organitzacions sindicals, la qual cosa significa el 30%, i que quedava un 70%... Bé, em sembla que ha restat malament, i que el 77%..., era el 67%, en mans de l'Administració, però això no té importància.

Ara, només vull dir-li que, per exemple, un altre parent pobre és el partit polític que jo represento que, en fi, se'ns van confiscar 130.000 metres quadrats, més que menys, i només tenim l'ús, en precari, de 1.000 metres quadrats; és a dir que no arriba ni tan sols a l'1%. Aleshores, encara som més pobres, nosaltres.

Però, és clar, no es tracta de fer una utilització, ara, de veure qui és més pobre, però en tot cas, vull dir que el que sí que val la pena és que diguem que tots som una mica pobres, en la democràcia.

Un altre punt que voldria comentar és que fa un temps que va sortir en un mitjà de comunicació d'aquí de Barcelona, en un diari, una informació sobre el fet que Esquerra Republicana estava utilitzant locals que pertanyien al patrimoni sindical, i es referien —si no ho recordo malament—, en concret, a uns locals d'Esparreguera, em penso que també a alguna cosa de

Terrassa i, concretament, a un de Blanes. Només vull deixar constància, davant aquesta Comissió, que tots els locals que Esquerra Republicana ha utilitzat eren de titularitat d'Esquerra Republicana, no pas d'organitzacions sindicals; el que passa és que, potser, el problema venia que, en el cas de Blanes, el local es deia «Casa del Pueblo», o «Casa del Poble», però la titularitat era d'Esquerra Republicana. D'això, potser no en són culpables les organitzacions sindicals; en tot cas, segurament, potser ha estat una desinformació dels mitjans de comunicació, que lamentem, però ja que estan aquí els dos principals representants de dos importants sindicats, creiem que valia la pena de deixar-ne constància.

I, ja per acabar, vaig a formular una pregunta : per les intervencions dels dos Secretaris Generals sembla que en algunes comunitats autònomes el procés de regularització del retorn del patrimoni confiscat i del patrimoni acumulat ha anat més de pressa que en unes altres; sembla que, en el cas de Catalunya, ha anat a poc a poc. S'ha esmentat, per exemple, el cas que a Andalusia semblava que la cosa havia anat més endavant. Jo, el que sí que demanaria és que ens informessin de quantes de les disset comunitats autònomes estan en una situació millor, quant a patrimoni sindical, que Catalunya, almenys per fer-nos una idea de la importància que pugui tenir l'actuació del Govern de la Generalitat en aquest aspecte.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Alay. Abans de donar pas a la resposta, jo voldria precisar i demanar, si us plau, a tots els Grups, que procurin adaptar-se al màxim, si és possible, a allò que preveu el Reglament; és a dir, el Reglament ens permet —i en això estem— de demanar aclariments i de fer preguntes a les persones que avui vénen a informar-nos; no és una sessió de debat. En tot cas, es pot demanar aquesta sessió de debat; qualsevol Grup està legitimat per fer-ho en qualsevol moment, i tindrà el tractament processal oportú.

Jo demano, si us plau, que els Grups es limitin a formular la pregunta; naturalment que la poden argumentar, però, si us plau, que l'argumentació sigui sempre entorn de la pregunta, perquè, si no es feia així, hauríem de retirar la paraula.

Per contestar aquesta pregunta, formulada pel senyor Albert Alay, té la paraula el senyor Justo Domínguez.

El Sr. SECRETARI GENERAL DE LA UGT DE CATALUNYA : Sí, senyor President. Quizà una aclaració, antes de contestar a la pregunta, y es una cuestión de datos. O sea, precisar un poco los datos que, más o menos de memoria, aproximadamente, he dado antes.

Me he referido, en los datos que he dado, que han sido 70.000 —aproximadamente, ¿eh?— metros cuadrados de patrimonio edificado, de inmuebles, pero el patrimonio es mucho más. Es decir, el total del patrimonio en su conjunto, en nuestro país, es de 350.000 metros cuadrados, y se distribuye exactamente de la siguiente manera —antes había globalizado la distribución de locales por provincias, pero ahora lo voy a hacer más o menos por metros y porcentajes.

En el caso de Barcelona, locales de la AISS, son 62, que representan un total de 45.440 metros cuadrados, con un valor, en millones de pesetas, de 2.650. Creo conveniente dar esta información a los señores Diputados porque ha habido alguna intervención en este sentido.

En Tarragona son 23 locales, con 9.272 metros cuadrados, y

un valor 400 millones de pesetas.

En Lérida, 13 locales, 8.547 metros cuadrados, y un valor de 300 millones de pesetas, y en Girona, un total de 16 locales, con 6.741 metros cuadrados y un valor de 450 millones de pesetas.

Esto hace un total de 114 locales edificados, con 70.000 metros cuadrados, que era a lo que me refería, un total de 70.000 metros cuadrados, y 3.800 millones de pesetas en valor.

En porcentajes, la UGT tiene un total de 9.500 metros cuadrados en toda Cataluña, e igual Comisiones Obreras, 9.500 metros cuadrados : el 13,57 del patrimonio sindical cada de las organizaciones. Es un poco más de lo que había dicho, es el 27 y pico por ciento.

El total del patrimonio sindical está distribuido de la siguiente manera : la Administración central, 16.000 metros cuadrados —el 22,85, en la actualidad—; las cámaras agrarias, las recientemente extinguidas o previsiblemente extinguidas cámaras agrarias, 3.600 metros cuadrados —el 5,14%—; los ayuntamientos, diferentes ayuntamientos, porque ustedes saben que hay ayuntamientos que ocupan patrimonio sindical, y que en algunos casos hay un interdicto puesto, como en el caso de Vic o en el caso de Puig-reig, ocupan 8.300 metros cuadrados —el 11,85—; la Generalitat ocupa 16.016 metros cuadrados —el 22,88—; y no adjudicados o ruinosos, que era lo que se había dicho en las intervenciones del compañero José Luis y mía, 4.200 metros cuadrados; son edificios que están en mal estado de conservación, como es la Residencia de Vilanova y algunos otros más.

Y, luego, en el conjunto total, como decía, son 350.000 metros cuadrados, de los que se distribuyen 130.000, aproximadamente... No, 300.000, en unos terrenos de Mollerussa, donde se ha construido una escuela de Formación Profesional, también por parte de la Generalitat. Por lo tanto, la distribución, más o menos, es esa : 130.000 por una parte, 200.000 metros y pico en Mollerussa, y los 70.000 metros que decimos que son metros edificados.

Y, dicho esto, yo quisiera contestar a su pregunta, Ilustre señor Diputado, señor Alay. En primer lugar, yo sigo diciendo que somos los parientes pobres. Posiblemente hay otros parientes, también pobres, que es el caso que usted plantea, pero seguimos siendo los parientes pobres de esta sociedad. Con lo cual no excluyo a nadie, es decir, no excluyo tampoco a otras organizaciones. Me parece que en mi intervención lo he dicho, que otras organizaciones de carácter social también estaban más o menos en esta situación.

La segunda cuestión que usted plantea quiere saber cuál es la situación real que se produce en el conjunto de las comunidades autónomas, o en algunas otras comunidades autónomas con relación al caso que nos ocupa. En el caso concreto a que yo me he referido muy genéricamente, de la Junta de Andalucía, primero, la distribución del patrimonio sindical, en términos generales, está resuelta, aunque lógicamente falta lo mismo que en Cataluña : el marco legal que lo regule, y el marco jurídico. Por lo tanto, allí, en Andalucía, en estos momentos no tengo datos concretos de los metros, por decirlo de alguna manera, cuantitativamente, que se ocupan, pero sí le puedo decir que no se plantea ningún contencioso en torno al patrimonio sindical, en el sentido de que en las poblaciones de mayor densidad está resuelto. Me estoy refiriendo al patrimo-

nio sindical acumulado, exclusivamente.

Y, por otra parte, en lo que se refiere a lo que aquí daremos en llamar, en el futuro, el Instituto Catalán de Tiempo Libre, allí está, de alguna manera, constituida una comisión compuesta entre la Junta de Andalucía y las centrales sindicales, nada más; me parece que el compañero José Luis ha dicho algo al respecto, pero que, de alguna manera, son los que distribuyen, adjudican las plazas, la totalidad del conjunto de las plazas, fundamentalmente hoteleras y de residencias, y demás, que corresponden a este patrimonio.

De igual manera en el caso de Valencia, del País Valenciano, más o menos son las mismas circunstancias. Esos son los datos más destacables que tengo, porque en el resto del país, o sea, mejor dicho, en el resto del Estado, de alguna forma, salvo en Madrid —que es un problema tan complejo como el de Barcelona—, el problema del patrimonio sindical acumulado está resuelto desde el punto de vista formal. Desde el punto de vista legal, no; desde el punto de vista legal, falta dotarlo de ese marco jurídico que decía antes. Y es lo que parece ser que viene a resolver el proyecto de ley, o mejor dicho, la reciente Ley que se aprobó y que, como ustedes saben, da ya un tratamiento definitivo a esta cuestión.

Por consiguiente, lo que yo he querido decir en mi intervención, y lo reitero, es que Cataluña debiera ser el país del Estado que llevara el protagonismo en estas cuestiones. Es decir, siempre se ha caracterizado por ser Cataluña un país de progreso, comercial, de cultura, de estar en la vanguardia, de los avances de todo orden, tecnológicos, industriales, sociales y demás, ¿no? Y lo que nos duele, a los sindicatos, por lo menos a los sindicalistas, es que de esta cuestión tan sentida de los instrumentos de los trabajadores, pues que no se haya resuelto. Con esto concluyo diciendo que qué duda cabe que el primer error lo comete el Gobierno de España, es decir, el Gobierno del Estado, cuando procede a las transferencias lógicamente en los términos en que lo hizo, sin tener en cuenta que este problema tarde o temprano saldría. Yo no quiero decir con esto, ni mucho menos, que toda la culpa la tenga el Gobierno de la Generalitat; no, no. La parte de culpa que le echo al Gobierno de la Generalitat es la falta de interlocución que existe para resolver este problema, pero eso no quiere decir que el Gobierno de la Generalitat tenga que prescindir de este patrimonio porque en cuyo caso el Estado estaría obligado a compensar posiblemente esa situación, ¿no?

Es lo que he querido decir en mi intervención.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Domínguez. Té la paraula el senyor López Bulla per completar la resposta. Demanaria, de tota manera, sense voluntat d'encotillar aquesta sessió, que ens ajustéssim a les previsions de temps, perquè, si no, no serà possible acabar en el termini previst. Recordem que les preguntes són de cinc minuts, entre pregunta i resposta, a ser possible.

Té la paraula el senyor López Bulla.

El Sr. SECRETARI GENERAL DE LA CONC : Jo almenys ho faré, però permeteu-me abans que digui que jo personalment no considero que sigui un problema d'indole menor el fet que durant nou anys després de la democràcia en el nostre país, s'hagin continuat anomenant-se certes escoles Sanz Orrio i García Ramal. Això és injustificable.

Segona qüestió. Per a mi és més injustificable encara que

una escola que es deia Francesc Layret, s'hagi esborrat i s'hagi tret aquest nom; francament, no ho entenc. Jo crec —entrant al gra— que totes les organitzacions sindicals, polítiques, cíviques, societàries, les que siguin, han de recuperar el patrimoni que legítimament tenien abans del 36.

Pel que fa referència a la residència de Blanes, vull aclarir alguna qüestió, molt cordialment. En primer lloc, és una residència que disposa de 922 m² en una primera, segona i tercera planta. Després, aquest local va ser cedit —abans de la transferència a la Generalitat de Catalunya— pel Govern civil a Esquerra Republicana de Catalunya. Segons fonts autoritzades —que jo no puc saber si són veritat o no, però fonts de la senyora de Vehí—, el Governador civil de Girona va cedir aquests béns a Esquerra Republicana abans del traspàs a petició de l'ex-President de la Generalitat de Catalunya, Molt Honorable Josep Tarradellas. Però hi ha un matis. Encara l'Institut Social del Temps Libre no ha autoritzat dicha cesión, por lo cual jo m'atreveixo a dir que és una cessió nulla, però que si a Esquerra Republicana de Catalunya li correspon, endavant; si legítimament li correspon. I, després, efectivament, a Andalusia funciona bé, al País Valencià, també. I la meua intenció, jo que sóc una persona laica i tinc una anàlisi laica de les coses, jo dic que, parodiant Santa Teresa, que deia que «en los pucheros está el Señor», doncs, en *los pucheros* està l'autonomia, l'autonomia de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor López Bulla. És que el senyor Albert Alay vol repreguntar? Breument, si us plau.

El Sr. ALAY : Moltes gràcies, senyor President. Bé, el que sento és no haver pogut interpretar la significació que tenien les darreres frases del senyor López Bulla. No sé, em dóna la impressió que és alguna cosa de Santa Teresa. Com que no sóc massa procliu a la santedat ni a aquestes coses, doncs, en fi, no sé la significació.

Bé, jo l'única cosa que volia matisar és que el procés que el local aquell de Blanes va ser retornat a Esquerra Republicana en ús precari, en forma d'ús precari, doncs s'ajusta bastant a la realitat del que diu el senyor López Bulla. El que jo simplement he volgut remarcar és que la titularitat era nostra, amb independència del procés que s'hagués seguit, i que, en tot cas, aquella informació que havia sortit a la premsa no era, no s'ajustava a la realitat, perquè no formaven part, cap d'aquells locals que esmentaven, del patrimoni sindical.

D'altra banda, si hagués estat així, és molt estrany que haguessin trigat nou anys les organitzacions sindicals per queixar-se'n. Per això també he dit que no creia que fos culpa de vostès, sinó que més aviat era d'una desinformació dels diaris, i que per això va sortir d'aquella manera.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Alay. Veient que no hi ha cap repregunta, per tant, si algú vol contestar, però crec que no hi ha cap repregunta.

Passem, doncs, a les preguntes del PSUC; són dues preguntes. Té la paraula l'Honorable senyor Espasa.

El Sr. ESPASA : Moltes gràcies, senyor President. En primer lloc, voldria aprofitar l'ocasió per agrair al President de la Comissió l'observança que ha fet del Reglament perquè a l'inici d'aquesta segona part de la sessió hem pogut assistir al que ens ha semblat l'ascensió del Diputat senyor Colomines al

càrrec de Portaveu del Govern, i jo crec que si és així, ens ho hauria de dir, perquè jo seria el primer a felicitar-lo. Però, en tot cas, jo sí que vull felicitar el President de la Comissió perquè hagi fet observar el Reglament i ens hàgim mantingut en una sessió informativa i de preguntes, i no de debat i, a més, amb un nou Portaveu del Govern com seria, en tot cas, el senyor Colomines.

En segon lloc, voldria també, en nom del Grup parlamentari que represento, del PSUC, donar-me per satisfet d'aquesta sessió informativa, que, com les senyores i els senyors Diputats saben, ha estat a iniciativa del Grup parlamentari del PSUC.

Hem pogut escoltar de la veu dels dos Secretaris Generals dels sindicats UGT i Comissions Obreres —i jo diria que ha pogut augmentar, si pot ser, la nostra sorpresa perquè ja coneixíem molts dels extrems que ens han estat exposats— com la Conselleria de Treball del Consell Executiu de la Generalitat no ha mostrat cap interès fins ara ni, pel que sabem i pel que hem sentit, ha pres ni ha fet cap acte administratiu per crear a Catalunya l'Institut Català del Temps Lliure. Hem pogut també veure, i sentir, com irregularitats importants en la gestió i en l'administració d'aquests béns que han de ser cedits en ús a les centrals sindicals, continuen estant en mans particulars, privades, de vegades amb fortes irregularitats quant a la cessió d'ús i, a més a més i el que potser no sé si ja dir si és més greu o no, que molts d'aquests locals o instal·lacions no estan complint les finalitats per a les quals foren creats i les que en un període passat i obscur, el de la dictadura, fins i tot en aquell període encara, d'alguna manera, complien, i ara, en democràcia, ens trobem que no estan ni complint aquelles finalitats socials per a les quals foren creades. En aquest sentit, jo penso que fóra bo en la pregunta que amb aquestes dues consideracions prèvies volia fer a tots dos oradors, si hi hagués algun exemple més il·lustratiu i colpidor, m'agradaria conèixer-lo, i, en definitiva, la meua pregunta seria demanar-los quina opinió els mereixen aquests fets que hem conegut, que ens han explicat, als quals jo afegiria que serveis i organismes propis del Consell Executiu estiguin avui també ocupant locals i immobles que formen part del patrimoni sindical encara no cedit en ús a les centrals sindicals i que, com és ben sabut i com la Llei que preveu aquesta redistribució proclama, tenen absoluta prioritat les centrals sindicals en aquest nou repartiment i en aquesta cessió en ús del conjunt del patrimoni sindical acumulat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable senyor Espasa. Per contestar té la paraula el senyor López Bulla.

El Sr. SECRETARI GENERAL DE LA CONC : A mi l'opinió que em mereix que hi sigui la Generalitat o una institució estatal, la que sigui, em sembla molt malament perquè directament o indirectament, davant dels treballadors apareix el sindicalisme com a part de l'establishment. Jo crec que la independència d'un sindicat també —no dic que sigui ni l'única ni la fonamental raó— s'ha d'expressar on era. Per tant, jo crec, primer, que l'edifici de Laietana, després del protocol signat a la Comissió consultiva, la part que li correspongui ha de ser del meu sindicat —sobretot perquè això s'ha protocolitzat també, com ha explicat el meu company Justo en la seva intervenció—, i crec, per un altre cantó, que s'ha de donar una solució justa a la Generalitat en la mesura que es cregui

convenient. Perdoneu un momentet. Quan jo deia que segons Santa Teresa «el Señor está en los pucheros», jo em referia que l'autonomia es mesura també en funció de les coses concretes que dóna; cap al·lusió en cap sentit ni al senyor Alay ni al seu entranyable partit.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor López Bulla. És que el senyor Espasa vol repreguntar? (Pausa.) No vol repreguntar. Aleshores, vol presentar la segona pregunta, Honorable senyor Espasa? (Ll. Sr. Colomines demana per parlar.)

El Sr. ESPASA : És que, senyor President, de fet...

El Sr. PRESIDENT : Em permet un moment? Demana una qüestió d'ordre el senyor Joan Colomines.

El Sr. COLOMINES : Jo pregunto : no seria millor que la segona pregunta en tot cas la fes en el segon torn, que és quan li correspon d'acord amb el Reglament? Una pregunta per Diputat... No, jo pregunto simplement, perquè, si li sembla, és el que correspon, no?

El Sr. PRESIDENT : Sí, senyor Colomines, el procediment que havíem acordat de seguir era que els Grups formulessin les seves preguntes ordenadament, segons el principi habitual de la Cambra de menor a major. Aleshores, el Grup del PSUC té presentades dues preguntes; ha finalitzat la primera pregunta i ara presenta la segona. És cert, és que el Grup del PSUC compta amb un Diputat, té raó en l'observació el senyor Joan Colomines. Moltes gràcies per l'observació.

El Sr. ESPASA : De fet, senyor President, jo que ja ho sabia, i procuro sempre observar el Reglament, de fet he fet tres consideracions i he englobat en una pregunta les tres consideracions per si els dos oradors no m'han pogut seguir perquè ha estat una sola intervenció oral, jo he inclòs en les consideracions per fer la pregunta final la de la no-creació de l'Institut Català del Temps Lliure i la irregular utilització de determinats béns del patrimoni sindical. Aquesta seria tota la nostra pregunta, i deixo a la discrecionalitat dels Secretaris Generals d'UGT i de Comissions Obreres si volen ampliar la seva resposta en aquests dos extrems.

El Sr. PRESIDENT : Bé, aleshores, entenem que no hi haurà cap més pregunta i, per tant, si és que per completar aquesta resposta —i a efectes processals potser seria el moment més oportú— algun dels senyors Secretaris Generals volen donar resposta, és el moment per fer-ho.

Té la paraula el senyor López Bulla.

El Sr. SECRETARI GENERAL DE LA CONC : Si no ho he entès malament, crec que en la meua intervenció he plantejat que els criteris de la constitució de l'Institut Social del Temps Lliure haurien de ser criteris de finalitat als assalariats de Catalunya i, en segon lloc, la composició de la Junta de Govern amb una representació adequada, digna, dels sindicats, com és el cas, per exemple, d'Andalusia, o és el cas del País Valencià.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor López Bulla. Passem, doncs, ara, a les preguntes del Grup Popular. Per presentar la primera d'elles, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Joan Esteve.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Moltes gràcies; jo he formulat una pregunta al fil de la intervenció em sembla del senyor López Bulla, quan ha dit que la darrera part del punt primer de l'article 1 de la Llei del 8 de gener donava molt de si, i ha remarcat —m'ha semblat entendre— que aquesta transferència,

no solament dels béns que havien estat de l'Organización Sindical Española i després de l'AISS, sinó que, a més a més, la transferència afectava també «a todos aquellos que constituían los patrimonios privativos de los antiguos sindicatos y demás entidades sindicales que conforme la Ley Sindical del 17 de febrero del 71 tenían personalidad jurídica propia.»

La meua pregunta va al fil de la següent qüestió : d'acord amb aquest article primer, veiem que es fa una cessió d'ús del patrimoni acumulat, entenent, llevat aquell que hagi estat objecte de titularitat en benefici de tercer o de transferència a les comunitats autònomes, en concret dels béns —com acabo d'indicar— del que era l'AISS, i també de les entitats sindicals que es van constituir —entitats i organitzacions, perdó— els darrers anys del franquisme, l'any 71 concretament. Béns, drets i obligacions, malgrat que després la Llei pràcticament només parla de béns, parla molt poc de drets i, evidentment, no parla de les obligacions.

L'any 71 es van constituir, en virtut d'aquesta Llei del 17 de febrer, ens i, per altra banda, organitzacions patronals amb un assaig de tímida obertura, però no podem obligar que, d'acord amb la Llei de Llibertat Sindical de l'1 d'abril del 77 —em sembla recordar—, moltes —perquè ho preveïen les disposicions transitòries— d'aquestes entitats tenien el dret a consolidar-se definitivament en dret, i així va succeir, són bastants les entitats sindicals i patronals que, havent endegat la seva marxa l'any 71, es consolidaven l'any 77. Per consegüent aquí es planteja que els béns d'aquestes entitats constituïdes l'any 71 passen, de cop i volta, a la titularitat del patrimoni de l'Estat, el qual efectua la cessió administrativa en ús a favor de les entitats sindicals o patronals més representatives. I jo em pregunto si tots som plenament conscients que en el fons això implica una expropiació de béns legítimament adquirits per aquestes entitats ratificades democràticament i legalment l'any 77, que arrencaven la seva marxa cap a la democràcia, evidentment amb totes les limitacions que això comportava, l'any 71. I, per consegüent, som davant d'un supòsit que, si s'haguessin arrabassat —i em sembla molt bé— tots els béns acumulats i creats al llarg de quaranta anys, no solament per les centrals sindicals ara per ara més representatives, no oblidem també els independents, els no-afiliats, els que avui són jubilats, els que avui estan aturats, etcètera, etcètera, els quals, per cert —suposo—, agraïnt la informació que ens han donat les centrals majoritàries, un dia la Comissió de Política Social també tindrà l'ocasió d'escoltar-los amb els seus plantejaments que poden ser diferenciats —i faig esment particularment de les centrals sindicals de casa nostra—, doncs dic —i això entre parèntesi— dic que si som plenament conscients, i la pregunta va adreçada fonamentalment al senyor López Bulla, del que això significa d'arrabassar sense indemnització els béns que pertanyien —ho repeteixo— a entitats creades l'any 77 per consolidació de la situació jurídica endegada el 71, perquè passin al patrimoni de l'Estat i, perquè, darrerament, en darrer estadi, passin a la cessió d'ús a favor d'aquestes entitats sindicals sense cap tipus de compensació.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Esteve. Té la paraula el senyor López Bulla.

El Sr. SECRETARI GENERAL DE LA CONC : Molts treballadors de Catalunya, nascuts aquí o fora d'aquí, com és el

meu cas, poden portar quaranta, cinquanta o vint anys, com és el meu cas, i el fet de treballar aquí, a Catalunya, i el fet d'estar en un sindicat ens dona un cert, una certa legitimitat i orgull de considerar-nos central sindical de casa nostra, també.

Dic això perquè no m'agrada l'expressió Comissions Obreres a Catalunya, m'agrada Comissions Obreres de Catalunya, o la Comissió Obrera Nacional de Catalunya, que utilitzem indistintament. Però, nosaltres som una central sindical de casa nostra, també. En segon lloc, el meu plantejament és —i jo no faig legislació—, el sindicat ha de contractar, és el seu ofici, contractar, negociar. El plantejament que nosaltres hem fet sempre, històricament, és que qui ha pagat únicament i exclusivament el patrimoni sindical, l'acumulat, són els treballadors, únicament, perquè es feia sobre la part de la quota sindical obligatòria que els empresaris carregaven després als seus escandalls. Per tant, en funció de tot això, nosaltres hem considerat sempre que el patrimoni sindical —i li ho dic—, inicialment deïem que s'havia de tornar als assalariats, per això tenia una dificultat de repartiment i que les úniques organitzacions que havien de gestionar això eren les centrals sindicals. La Llei, posteriorment, del Estatuto de los Trabajadores, recolzada per moltes forces democràtiques aquí presents, van catalogar quines eren les forces representatives i en funció de tot això és pel que el meu sindicat considera que la part que li pertocava ha de ser la que vingui del patrimoni sindical. Però jo, efectivament, considero que han estat solament els assalariats, la gent que ha pagat el patrimoni sindical en funció de la quota sindical obligatòria que després els empresaris recuperaven en funció dels preus que carregaven als escandalls.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor López Bulla. És que el senyor Joan Esteve vol repreguntar?

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Sí, per repreguntar, aclarir que evidentment... dic que no és l'única de casa nostra, i em sembla que tothom m'ha entès, la meua referència cap als sindicats de caire nacionalista. Però és que la repregunta que formulo és que el Secretari General de la CONC, que m'està contestant, s'adona que ens està dient que qui ha pagat la quota sindical són només els treballadors i, ratlla seguida, identifica treballadors amb sindicats més representatius? I, segona subpregunta. És que s'adona que m'està esmentant, com a base jurídica dels sindicats més representatius l'Estatut dels Treballadors, quan —si no m'equivoco—, no és pas l'Estatut dels Treballadors, sinó, en el seu cas, la Llei Orgànica de la Llibertat Sindical —suposo que és un lapsus.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Joan Esteve. Per contestar, per replicar té la paraula el senyor López Bulla.

El Sr. SECRETARI GENERAL DE LA CONC : És que realment jo no identifico treballadors amb sindicats, ni treballadors amb Comissions Obreres. El que jo he dit és que un organisme havia de gestionar els béns que havien pagat totalment els assalariats de Catalunya i de la resta de l'Estat. I, després, el que he dit és que a la LOLS, efectivament, i també a l'Estatut es parla dels sindicats més representatius, o almenys a la LOLS, però jo dic que jo no legislo, sinó que jo contracto.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, doncs. Passem a la segona pregunta del Grup Popular. Per formular-la té la paraula l'Illustre senyor Joan Esteve.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Moltes gràcies, tampoc sóc portaveu de cap Govern. És una pregunta que, purament i exclusi-

vament, és de tipus menor. L'edifici de la Rambla, de baix de tot, de la Rambla de Santa Mònica era un edifici de l'AISS o de l'OJE o Organización Juvenil Española, que és el succedani del Frente de Juventudes?

El Sr. PRESIDENT : Gràcies. Per donar resposta a aquesta pregunta té la paraula el senyor Justo Domínguez.

El Sr. SECRETARI GENERAL DE LA UGT DE CATALUNYA : Sí, senyor President. El edificio de la Rambla tiene mucha historia. Es decir —y aprovecho para decírselo a ustedes, a todos los señoras y señores Diputados—, también puede ser otra primicia que el edificio de Santa Mónica se puede convertir en patrimonio histórico, entre otras razones porque en el año 36, antes de estallar la guerra civil, pocas fechas antes se había producido la fusión del CADCI a la UGT, a la Unión General de Trabajadores. En estos momentos hay una serie de tramitaciones de documentos que puedan justificar, o que previsiblemente justifiquen, que los bienes que entonces tenía el CADCI pasaron a la Unión General de Trabajadores, por tanto tiene esa referencia histórica, desde nuestro punto de vista, de la Unión General de Trabajadores de Cataluña.

Posteriormente, este edificio ha pasado por diferentes ministerios. En la época de la dictadura, estuvo destinado al Frente de Juventudes, después estuvo destinado a una escuela de formación profesional y, posteriormente, pasó al Ministerio de la Guerra, que del Ejército, estuvo en manos del Ministerio del Ejército un tiempo, y después pasó al Ministerio de Obras Públicas, que es el que acaba de proceder, mediante un acuerdo, al Ministerio de Trabajo para que se pueda utilizar como patrimonio sindical. En definitiva se trata de que pase a patrimonio del Estado para que se pueda restituir como patrimonio sindical.

No sé si exactamente es esta la historia concreta, pero vamos, la información que no aparece, es decir que hay muchas dudas, simplemente en algunos textos escritos, en algunos libros donde aparece toda la historia del movimiento sindical, es donde se hace por parte de algún escritor alguna referencia de los diferentes procesos que ha ido siguiendo este edificio. Sólo le puedo decir, eso sí, con seguridad, que ahora en la actualidad está destinado al IPPV, estaba destinado al IPPV, y que cuando se produjeron las transferencias a la Generalitat, de alguna forma se produjeron sin los bienes, sin este bien patrimonial, es decir, se produjeron a través de otros bienes, en concreto materiales y, desde el punto de vista de inmuebles, parece que unas viviendas, unos pisos en la calle Aragón, que es donde está ubicado ahora, creo el IPPV, ya de acuerdo con las transferencias. Pero en concreto, para concluir a su pregunta, creo que ha pasado por las manos del Frente de Juventudes y de la antigua Obra Sindical del Hogar, creo que ha pasado por estas diferentes organizaciones.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Domínguez. És que el senyor Joan Esteve vol repreguntar?

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Molt breument. Amb això el senyor Justo Domínguez ens està dient, malgrat la informació que se'ns ha donat abans, que no és pas patrimoni sindical acumulat sinó, en el seu cas, patrimoni històric pels títols d'UGT, això, d'una banda, per tant, la qual cosa fa que l'exposició que se'ns ha fet abans, si no ho he entès malament, que això formava part del protocol d'acords per a l'aplicació del patrimoni sindical acumulat, és un vici, diguem-ne, de bell antuvi, quant a la titularitat, que, a més a més, és altament sorprenent —i dit

així, entre parèntesi— que mentre que tot el text articulat de la Llei —com indica el seu nom— és de patrimoni sindical acumulat, la Llei del 8 de gener, en els punts 5 i 6 de l'exposició de motius anuncia que en la llei mateixa es tractarà el patrimoni històric, cosa que no es correspon amb l'articulat. Vull dir dintre aquest marc de confusió veig que la informació que se'ns havia donat abans —potser és que jo modestament l'havia entesa malament—, però resulta que s'estan distribuint com a patrimoni sindical acumulat coses que en el seu cas serien objecte de tramitació de la llei de patrimoni sindical històric.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Joan Esteve. Té la paraula el senyor Justo Domínguez.

El Sr. SECRETARI GENERAL DE LA UGT DE CATALUNYA : Cuando nosotros firmamos el protocolo, el protocolo, Comisiones Obreras y la Unión General de Trabajadores de Cataluña, la información que teníamos, los datos que teníamos, es que era patrimonio sindical acumulado; esos son los datos que teníamos en aquellos momentos y, por consiguiente, no tuvimos ningún inconveniente a la hora de establecer el protocolo, es decir, por una parte nosotros creíamos que teníamos una referencia histórica, y por eso estamos y estuvimos de acuerdo conjuntamente con Comisiones en optar por este inmueble, y, por otra parte, había que dar una solución a Barcelona, porque no había posibilidades, Barcelona carece, en gran medida por lo que he dicho antes, por la serie de transferencias que se han producido, conjuntamente con el patrimonio, carece de posibilidades de ubicar a los dos sindicatos, fundamentalmente los dos sindicatos más representativos, de acuerdo con la legislación actual, carecía de edificios para poderlos llevar a cabo. Entonces optamos por aquel edificio. Posteriormente, no solamente la Unión General de Trabajadores, también el CADCI ha interpuesto un recurso ante el Tribunal —creo— al Tribunal Supremo sobre la devolución de este edificio, no lo sé, es decir, simplemente lo he leído en los periódicos, concretamente en el *Avui* lo he leído que había un recurso interpuesto en este sentido. Los otros, al mismo tiempo hemos seguido investigando, recabando información y, la verdad es que hasta la fecha, solamente en los textos escritos, no en documentos escriturales, no lo tenemos, solamente en los textos escritos aparece el momento en que se produce la integración del CADCI en la UGT, y en ese documento se dice, en ese texto, se dice que los bienes patrimoniales del CADCI pasarán a formar parte de la Unión General de Trabajadores, la escrituras, como he dicho, no existen en nuestro poder y posiblemente no podamos —digo yo— no podamos optar como patrimonio sindical histórico. Si así fuera, claro, estamos ante un problema, qué duda cabe, porque de acuerdo con la Ley del 8 de Enero del 86, que regula la devolución del patrimonio sindical, se refiere exclusivamente a Patrimonio Sindical acumulado ¿Pero qué es lo que sucede? En mi opinión, o en nuestra opinión. Primero, que en muchos de los casos el Gobierno no va a poder restituir el patrimonio sindical físicamente hablando, físicamente hablando, porque en estos momentos suelen ser de problemas —por eso decía antes los interdictos que hay puestos con diferentes instituciones— y va a tener que proceder a la compensación económica, y éste podía ser un caso de ellos, podía ser un caso de ellos. Claro, lo que no va a hacer la

Unión General de Trabajadores es retroceder ahora en el proceso que se ha iniciado. Si un día los tribunales o al final se constata que se justifica o que tenemos derecho a recabar el patrimonio histórico, como patrimonio histórico, tendremos luego que intentar ver de qué manera se nos compensa el patrimonio sindical acumulado en la ciudad de Barcelona.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Justo Domínguez. El Grup Socialista ha presentat dues preguntes. Per a presentar la primera d'elles té la paraula el senyor Florencio Gil.

El Sr. GIL : Muchas gracias, señor President. En primer lugar, resaltar la importancia que para nuestro Grupo tiene la presencia aquí de los dos secretarios generales de las centrales sindicales mayoritarias; esperando que esto no sea un acontecimiento aislado y que en un futuro, por estos menesteres u otros que se presenten, tenga una continuidad y cojan el protagonismo y el papel que tienen que desempeñar dentro del conjunto de Cataluña; agradeciéndoles también, en nombre del Grupo Socialista, su presencia aquí.

Han dicho los dos secretarios generales en su primera intervención que la Ley de patrimonio sindical ya ha salido y por lo tanto hay que esperar el desarrollo y, aunque tardía, pues que de una vez por todas se ponga en práctica. Pero mientras esto ha sucedido, ha habido una serie de acontecimientos, entre ellos el protocolo, y concretamente, yo creo que Cataluña y Barcelona, que históricamente es la cuna del sindicalismo, es intolerable —por utilizar un calificativo bastante ajustado a la realidad— que a estas alturas —o hasta hace muy pocas fechas— estuvieran las centrales en la situación en que estaban.

A partir de ese protocolo ha habido una serie de negociaciones entre las dos centrales sindicales con el Ministerio de Trabajo —conjuntamente o separadamente— y también ha habido una serie de negociaciones por el Gobierno de la Generalitat con el Ministerio.

Entonces mi pregunta concreta —y a parte de que ha hecho referencia el Honorable Diputado señor Espasa a la misma— es : ¿cuáles han sido los impedimentos que existen, o han existido desde el Gobierno de la Generalitat, por lo que respecta a la ubicación de Comisiones Obreras en la Vía Layetana?

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Florenci Gil. Per a contestar aquesta pregunta té la paraula el senyor López Bulla.

El Sr. SECRETARI GENERAL DE LA CONC : Claro, como yo no estoy en el Gobierno de la Generalitat, no conozco las entretelas y los entresijos del porqué hay esos impedimentos. Lo que sí es cierto es que, bajo el punto de vista de la Comisión Obrera Nacional de Cataluña no ha habido una actitud, diríamos, por parte del Consell Executiu, de favorecer la negociación que se ha llevado con el Ministerio de Trabajo. No quiero decir con esto que toda la responsabilidad del retraso, ni mucho menos, sea del Consell Executiu. Yo, los impedimentos que conozco son de dos tipos : uno, conversaciones y discusiones con el Conseller Badia, donde él me ha manifestado que no era posible que Comisiones Obreras estuviera allá, porque creía el Consell Executiu que debería estar la Generalitat, de un lado, y, la segunda cuestión, ya más matizada y en otra vía —seguramente por el camino que abre la Ley de Cesión de Bienes— hemos leído en los periódicos que la Generalitat no considera estar en el mismo sitio que Comisiones Obreras. Yo creo que son estos los impedimentos; en el primer

caso, yo creo que se ha trabajado mal por parte del Consell Executiu, y en el segundo me da ya la impresión, quisiera yo creer, que la Generalitat se resigna a dejar aquel edificio para que esté Comisiones Obreras, y las razones que ha dado es que no le gusta estar en el mismo sitio que los sindicatos por cuestiones de imagen —a nosotros nos pasa igual.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor López Bulla. És que el senyor Florenci Gil vol repreguntar?

El Sr. GIL : No.

El Sr. PRESIDENT : Passem, doncs, a la segona pregunta del Grup Socialista. Per a presentar-la té la paraula el senyor Riera.

El Sr. RIERA : Gràcies, senyor President. De la informació que ambdós Secretaris Generals han estat donant en la Comissió aquest matí, pel que fa respecte a tot el tema de l'ús del patrimoni que podria estar afecte a Temps Lliure, a Catalunya, es podria desprendre d'aquesta informació que hi ha hagut un autèntic desinterès per part del Consell Executiu, i una autèntica negligència en el tractament d'aquests béns traspassats. Tanmateix, per la informació que ambdós Secretaris Generals han donat, crec que es podria desprendre que no se sap ben bé el que ha estat traspassat, que no hi ha cap voluntat del Consell Executiu d'aplegar aquest patrimoni, i que, certament, tampoc hi ha voluntat que els sindicats puguin participar en la seva administració. Certament que l'exemple que ha emprat el senyor Secretari General de Comissions Obreres, senyor López Bulla, en el tema de Cercs, entenc que és un tema aclaridor; un solar situat a Cercs que, pràcticament no es coneixia que fos patrimoni; a més, una quantitat important de diners per part de la Confederació Hidrogràfica a disposició de la Generalitat, Consell Executiu, per fer un ús d'aquest patrimoni, i tot plegat, això estava sense coneixement per part dels sindicats que això estava així.

Davant d'aquesta situació la pregunta que jo faria a ambdós Secretaris Generals seria : realment, quina ha estat la contesta, la resposta del Consell Executiu davant d'aquests plantejaments que li han fet els sindicats? En definitiva, què pensen fer vostès, i com preveuen que d'això se'n poden sortir?

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Riera... sí... (II. Sr. Sesmió demana per parlar.)

El Sr. SESMILO : ...una qüestió d'ordre, si us plau.

El Sr. PRESIDENT : Sí, el senyor Sesmió té la paraula.

El Sr. SESMILO : És que, al matí, ens l'hem passat escoltant diverses intervencions sobre l'Institut del Temps Lliure, i és clar, suposo que la Cambra legislativa és la més obligada a complir la legislació vigent —encara que legítimament alguns la vulguem modificar; però, és clar, això és un traspàs de l'Obra d'Educació y Descanso que legalment ni cap Govern de l'UCD ni el Govern Socialista ha canviat; per tant, aquesta suposàvem que era una sessió per a informar-nos del retorn del patrimoni sindical, i estem sentint contínues intervencions sobre l'Institut del Temps Lliure, que no hi té res a veure.

L'actitud del nostre Grup crec que ha estat comprensiva perquè fins ara no hem intervingut, però és que això ja és molt reiteratiu i agrairíem a la Mesa que tornés a l'ordre i que ens fixéssim la sessió per al que ha estat convocada : per a parlar del retorn del patrimoni sindical, no de l'Obra d'Educació y Descanso que, repeteixo, malgrat que comprenc —com ha dit el Secretari General de Comissions Obreres, que ells consideren

que és patrimoni sindical, i és molt legítim—, legalment —i aquesta és una Cambra legislativa— no és patrimoni sindical; per tant, jo agrairia que tornéssim a l'ordre, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Sesmió, bé, en tot cas, és absolutament evident, és cert, l'observació que vostè fa en el sentit que, formalment, això no està inclòs en la Llei, la Mesa havia considerat que era possible admetre aquestes preguntes sobre la base que, si formalment és així, realment forma part del patrimoni sindical i, en canvi, diguem, per altra, banda, perdó, els dos Secretaris Generals així ho havien inclòs en la seva informació. La Mesa havia intentat entendre que aquesta pregunta, per tant, es podia admetre a tràmit des d'aquesta perspectiva, tot i que formalment la seva observació és precisa.

El Sr. SESMIÓ : Senyor President, simplement, que la realitat normalment no és la que desitgem, sinó la que és. Llavors, jo agrairia, doncs, en fi... no tenim cap inconvenient que es tramiti la pregunta, però sí si us plau, que no s'insisteixi sobre el tema. Res més.

Moltes gràcies... Perquè no hi ha res a amagar amb això tampoc... Que no s'insistís sobre el tema agrairia...

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Sesmió. Per tant, si vostè no s'hi oposa, els senyors Secretaris Generals donaran resposta a aquesta pregunta i acabem aquesta qüestió.

El Sr. SECRETARI GENERAL DE LA UGT DE CATALUNYA : Sí, señor President. Yo, aparte de reiterar que los bienes de la antigua Obra Sindical del Hogar siguen perteneciendo a los sindicatos, es decir, es patrimonio sindical; a parte de eso, quiero quizá avanzar una información a las señoras y señores Diputados, en el sentido de que —y contesto a la pregunta del Ilustre señor Diputado— hace aproximadamente ocho meses se presentó en el Consell de Treball una propuesta, por parte de las centrales sindicales para resolver este problema, para darle un tratamiento más o menos similar al que existe en otras Comunidades.

La verdad es que, como en todas las cosas, pero en esta especialmente, el Consell de Treball todavía no ha dado una respuesta. Parece ser que existe la predisposición a que se elabore un reglamento que permita establecer una forma parecida a la Junta de Andalucía y del País Valenciano; parece ser. De todas formas, digo que en ocho meses el Conseller de Treball, a pesar de haberle reiterado en numerosas ocasiones, en las reuniones del propio Consell y de la Comisión Permanente —a nivel personal, yo concretamente—, parece ser que es un tema asumido, es decir, parece ser que la Generalitat pretende a corto plazo ir a la creación de un organismo de esas características, donde los sindicatos tendríamos una representación, una participación en el Consejo Rector, en el Consejo de Dirección, como se llame.

Esa es, en definitiva, la promesa verbal que tenemos, pero que en definitiva no sabemos a dónde, cómo va a concluir y cuál va a ser la solución final.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Domínguez. És que el senyor Riera vol repreguntar?

El Sr. RIERA : Gràcies, senyor President. Res més.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies. Passem ara a les preguntes del Grup de Convergència i Unió. N'hi ha dues de presentades. Per a presentar la primera té la paraula el senyor Enric Castellnou.

El Sr. CASTELLNOU : Gràcies, senyor President. Senyo-

res i senyors Diputats, els secretaris generals de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya i de la UGT s'han presentat com els sindicats més representatius, i en aquesta condició reivindiquen el patrimoni sindical acumulat. De tota manera, tots hem de tenir present que a Catalunya existeixen altres sindicats, alguns d'autèntica arrel catalana, els quals tenen també el mateix dret que els sigui lliurat el patrimoni sindical.

Per tant, m'ha estranyat molt no sentir cap referència, o una referència molt mínima a alguns d'aquests sindicats; i encara m'ha estranyat més perquè, segons les meves dades, Comissions Obreres i UGT arriben a un percentatge de l'afiliació sindical molt baix; i cal tenir en compte que el patrimoni sindical és el resultat, en bona part de les quotes d'afiliació obligatòria —i subratllo «obligatòria»— de tots els treballadors —i subratllo també «tots els treballadors»—, alguns dels quals són actualment afiliats a UGT i Comissions Obreres, d'altres són afiliats a altres sindicats en un percentatge global semblant a aquestes dues centrals, i la majoria no pertanyen a cap sindicat.

Per tant, crec necessari, en aquesta sessió d'avui, que els secretaris generals presents expliquin als Diputats de la Comissió els seus criteris sobre la participació de tots —i torno a subratllar «tots»— els sindicats catalans i que actuen a Catalunya, en la repartició o distribució del patrimoni sindical català acumulat per tots —i torno a subratllar «tots»— els treballadors de Catalunya.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Castellnou. Per a donar resposta té la paraula, en primer lloc el senyor López Bulla.

El Sr. SECRETARI GENERAL DE LA CONC : Un petit matís seria que nosaltres no ens presentem gratuïtament com a sindicats majoritaris. Les fonts oficials de la Generalitat indiquen el percentatge que tenim, tots, Comissions Obreres, UGT i la resta de sindicats. I, possiblement, si no s'haguessin fet eleccions sindicals, doncs, lògicament, el secretari general de Comissions Obreres diria que el seu sindicat és el més gran, el més maco, perquè és el pare, una miqueta, de la criatura —estic parlant castissament. Però estem, després d'un procés de tres o quatre confrontacions electorals als centres de treball que han donat un resultat. I, en aquest sentit, jo he de felicitar la Generalitat de Catalunya, per la transparència de les dades que dóna a les eleccions sindicals, i he de felicitar la Generalitat de Catalunya perquè ha ajudat els sindicats en períodes electorals instigant a la participació, o cridant a la participació dels asalariats de Catalunya, que participin.

Per tant, Comissions Obreres té el percentatge que té, UGT el percentatge que té, i la resta de sindicats el que té —i suposo que tots vostès tenen aquestes dades. És a dir, no ens presentem, sinó que és la mateixa Generalitat la que dóna aquestes xifres oficials.

En segon lloc, jo reivindico que a tots els qui tinguin dret a patrimoni sindical, històric i acumulat, doncs, se'ls han de satisfer aquestes reivindicacions. Per exemple, el cas de la CNT; el cas de la CNT és normal, legítim, que tingui la part del patrimoni històric que li correspon; ara bé, la CNT ha de demostrar jurídicament, amb fonts del registre de la propietat, que el que reivindica és seu. I, en una societat com aquesta, capitalista —ho dic en el sentit més noble i més convencional de l'expressió— una de les coses més sagrades és el registre de la

propietat. Per tant, si a la CNT li correspon la part que sigui, doncs, per a la CNT. I què ha de correspondre a les altres centrals sindicals? El que li correspongui segons la llei, la Llei Orgànica de Llibertat Sindical, o la Ley de Devolució de Bienes, recentment aprovada pel Congrés dels Diputats. Per tant, ens hem d'acostumar que quan es reivindica alguna cosa que sigui en funció del que marca la llei.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor López Bulla. Té la paraula el senyor Justo Domínguez.

El Sr. SECRETARI GENERAL DE LA UGT DE CATALUNYA : Sí, señor President. Yo, a parte de no compartir las afirmaciones del Ilustre señor Diputat, en el sentido de que existen otros sindicatos de mayor tradición catalana, quiero recordar al respecto que la Unión General de Trabajadores fue creada en Cataluña, y por catalanes, antes que ninguna otra organización política y sindical de las existentes hoy en este país. Por consiguiente, yo creo que eso es una apreciación que respeto, pero que no comparto.

Yo no voy a entrar en las cuestiones legales porque ya se han repetido por mi compañero José Luis, que son necesarias para poder acceder al patrimonio sindical; sí reiterar, también —i coincidiendo con esas palabras— que nosotros no nos oponemos, desde la Unión General de Trabajadores, a que se haga justicia con todas las organizaciones ya sean sindicales o políticas, o sociales, en el sentido de restituir sus bienes; de ninguna manera, es decir, ya sean —como se ha dicho aquí— sindicatos más o menos representativos, pero siempre que ostenten los requisitos mínimos que la Ley establece en estos momentos.

Por consiguiente, a mí me parece que esas afirmaciones de catalanismo, en el sentido de orientación de las organizaciones sindicales, no se pueden utilizar, porque, aunque el Diputado que les habla no «parla» el catalán, en la idea, o mejor dicho, en la línea en que a mí me gustaría hacerlo, la concepción ideológica de la organización que represento está totalmente arraigada en esta sociedad y es, en estos momentos, o mejor dicho, contiene unos rasgos de catalanidad tan importantes como cualquier otra organización.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Domínguez. És que el senyor Castellnou vol repreguntar? Jo demaria, si us plau, que ens cenyíssim al tema del patrimoni acumulat.

Té la paraula el senyor Castellnou.

El Sr. CASTELLNOU : Efectivament, perquè, si no, l'altra discussió seria llarga i objecte de debats en altres Comissions, si de cas.

Sobre el tema del patrimoni sindical acumulat, crec que la resposta no ha estat la que jo hauria volgut sentir; de tota manera, m'alegro d'haver sentit que tothom està d'acord que també hi ha altres sindicats que no són avui representats en aquesta sessió, tinguin dret a participar en la distribució del patrimoni sindical, i crec que és molt convenient que aquesta distribució es faci després d'un inventari correcte del patrimoni sindical. Fa uns moments hem sentit, per part del Diputat d'Aliança Popular, una referència d'aquest tipus; jo en podria fer alguna altra, per exemple, en el cas del patrimoni sindical a Vic, que l'he sentit inventariat en la llista o relació que ha llegit —em sembla que era, el senyor Domínguez—, i que en canvi no té res a veure, per figurar en aquesta llista. En definitiva, nosaltres estem d'acord també, com a Grup parlamentari, som favorables a la distribució del patrimoni sindical, però un patri-

moni sindical correctament inventariat i distribuït per a tots els sindicats. I em permeto, en aquests moments, suggerir a la Comissió la conveniència que es faci una altra sessió en la qual assisteixin també els secretaris generals d'altres sindicats.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Entenc, senyor Castellnou, que no hi ha cap repregunta, sinó, en tot cas, unes afirmacions a tenir en compte. Per aclarir, en tot cas, el seu suggeriment, qualsevol Grup parlamentari està, naturalment, facultat per sol·licitar el que el senyor Castellnou demana, i es tractarà de la mateixa manera que s'ha tractat en aquesta ocasió.

Per formular la segona pregunta del Grup de Convergència i Unió, té la paraula la senyor Maria Rúbies.

La Sra. RÚBIES : Gràcies, senyor President. Jo, primer de tot voldria, juntament amb els companys, felicitar-me de la presència avui aquí dels secretaris generals que han volgut informar-nos de com està, a Catalunya, el fet de tornar el patrimoni sindical. I, després també em voldria felicitar de veure que els Diputats que hem participat de tots els Grups —a més a més dels dos secretaris generals, aquí presents— hem estat tots d'acord que desitgem que el patrimoni sindical de Catalunya sigui retornat a tots els treballadors de Catalunya.

Un cop dit això, va la meua pregunta. Jo, segons la informació que he sentit del Secretari General de la UGT, del senyor Justo Domínguez, el Govern de la Generalitat és responsable que la major part del patrimoni sindical no estigui en mans dels sindicats majoritaris UGT i Comissions Obreres a Catalunya —cosa que el nostre Grup parlamentari no hi està d'acord. I, a continuació ha valorat positivament el protocol signat per les centrals UGT i Comissions de distribució, a Barcelona, dels locals de l'AISS i de la Rambla de Santa Mònica, entre les dues esmentades centrals sindicals. Després, el senyor López Bulla ens ha aclarit que l'altre interlocutor, en la signatura d'aquest protocol, és el Ministerio del Trabajo, i que encara cal que passi per la Comissió Consultiva que ha sorgit de l'AISS.

Aleshores, la meua pregunta i la meua contradicció és : quin és el paper que té en aquest protocol el Govern de la Generalitat? I quin és el paper que té la Generalitat o el Govern de la Generalitat en la Comissió Consultiva? O és que només és responsabilitat política d'altres instàncies del Govern de l'Estat, això de la distribució del patrimoni sindical a Catalunya i a la ciutat de Barcelona? És aquesta la meua pregunta.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Rúbies. Per contestar, té la paraula, en primer lloc, el senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. SECRETARI GENERAL DE LA CONC : Voldria aclarir a la senyora Diputada que la Comissió Consultiva no està formulada a l'Acord Econòmic i Social, sinó a la recent Ley de Devolució de Bienes del Patrimonio Sindical, i la Comissió Consultiva té les obligacions i els drets que marca aquesta Llei.

La veritat és que, almenys el meu sindicat, va demanar que, dintre del protocol que inicialment vam firmar Comissions Obreres, poguéssim arribar a un acord les diverses parts : els sindicats, la Delegació del Govern aquí a Catalunya i la mateixa Generalitat. La veritat és que el Conseller Badia, doncs, ens va donar una resposta enigmàtica, no va dir res —jo tinc els meus dubtes que s'assabenti d'algunes coses, però, en fi, en demano

excuses perquè no és aquest el tema, i no val voler estar-hi. Després, a la Comissió Consultiva, no figura la Generalitat perquè la Llei, aprovada al Parlament, diu que de la Comissió Consultiva, en formen part el Ministeri, les centrals sindicals i les organitzacions patronals —que no és el cas de la Generalitat, que no és ni una organització sindical, ni patronal, ni sindical.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor López Bulla. Té la paraula el senyor Domínguez.

El Sr. SECRETARI GENERAL DE LA UGT DE CATALUNYA : Sí, yo para reiterar la contestación que di al principio, en el sentido de quiénes eran los responsables directos de la situación del patrimonio sindical. Puse en el inicio de mi intervención, como ejemplo, la actitud del Gobierno socialista, o de los gobiernos anteriores del Estado. En ese sentido, de alguna manera, habrá que establecer un orden de responsabilidad —que lo he dicho al principio también y creo que figurará en acta—, de responsabilidad compartida : por una parte, los criterios que adoptaron los gobiernos anteriores —el Gobierno de UCD y posteriormente el Gobierno socialista— para, conjuntamente con el proceso de transferencias, llevar a cabo el que el patrimonio, o parte del patrimonio sindical, fuese a parar, conjuntamente con las competencias, a la Generalitat de Catalunya, y con lo que eso ha dificultado la posibilidad de dar una solución definitiva al patrimonio sindical. Lo que es un hecho evidente, es que, de acuerdo con los datos que he dado, es cierto que los sindicatos estamos ocupando el 27,4% y el resto, salvo los 8.400 metros de que disponen los ayuntamientos, está en manos de la Generalitat de Catalunya. Eso es lo que he querido decir en mi intervención, y que en muchas ocasiones hemos intentado establecer conversaciones con la Conselleria de Treball —antes, con el Conseller Rigol, y ahora, con el Conseller Badia— para intentar dar soluciones a cuestiones tan concretas como es la residencia de Vilanova —por poner un ejemplo— que está en auténtico estado ruinoso, y no se ha tenido en cuenta.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Domínguez. És que la senyora Maria Rúbies vol repreguntar?

La Sra. RÚBIES : Sí, senyor President, i moltes gràcies. Jo vull dir que, la meua contradicció, la continuo tenint; vull dir, el senyor López Bulla volia que les autonomies estiguessin en el *puchero*, jo també ho desitjaria, és a dir que jo veig que ni en la Comissió Consultiva hi és la Generalitat, i que el protocol, malgrat les coses que ens han dit, de converses, podrà tenir validesa sense la signatura de la Generalitat. Això vol dir, aleshores,

que la Generalitat no hi té part de responsabilitat en això, sinó que, el patrimoni sindical, qui la de tornar als seus legítims, diguem-ne, propietaris, és una altra instància política. Només volia dir que, amb l'explicació que m'han donat, que els l'agraeix molt, la contradicció que han manifestat, jo la continuo encara veient igual.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Rúbies. Té la paraula el senyor López Bulla.

El Sr. SECRETARI GENERAL DE LA CONC : Sincerament no veig cap contradicció en el que jo he dit, perquè jo, que continuo mantenint la teoria del *puchero*, no és la meua obligació, perquè no governo, reivindicar en nom de la Generalitat, perquè no sóc el Consell Executiu, estar en aquesta Comissió. Això, ho ha de fer el Consell Executiu; ha de reivindicar, ha de lluitar si ho creu convenient, però no és el meu cas, perquè jo no soc el Govern de la Generalitat. Però el Govern de la Generalitat hauria de lluitar per estar a totes les esferes on es decideix la política econòmica i social d'aquest país.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor López Bulla. Té, per fi la paraula el senyor Domínguez.

El Sr. SECRETARI GENERAL DE LA UGT DE CATALUNYA : Sí, solamente para ver si conseguimos convencerla, o por lo menos conformarla con su pregunta. En cualquier caso, el protocolo, firmado entre Comisiones y UGT solamente, no el Gobierno; ningún gobierno ha firmado el protocolo. Es decir, el protocolo está aquí, y está firmado por José Luis López Bulla y yo, que quiere decir que nos hemos quedado solos ante el peligro, porque el Gobierno del Estado no firmó este protocolo; es más, ni lo ha asumido. Sí que yo quiero reiterar que, al final, bueno, parece ser que el protocolo suscrito ha tenido ciertos resultados positivos porque, si bien no está suscrito por el Gobierno, bien es cierto que la solución que se va a dar al final es la que hemos escrito en este papel, nosotros. Por lo tanto, algo de positivo tiene, pero no está comprometido ningún gobierno, ni el autonómico ni el del Estado.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Domínguez. Amb aquesta pregunta s'ha acabat el torn de les presentades. Jo demano, si us plau, a tots els Grups parlamentaris que vulguin presentar la pregunta escrita a la Mesa a efectes d'arxiu.

Només em queda agrair la presència dels senyors Josep Lluís López Bulla i del senyor Justo Domínguez, per la seva presència aquí i per la seva àmplia informació. Moltes gràcies.

S'aixeca la sessió.

(Són tres quarts d'una del migdia.)

Parlament de Catalunya
LLIBRE DEL CINQUANTENARI

CONTINGUT:

A cura d'Ismael E. Pitarch

Prefaci del M. H. Sr. President del Parlament de Catalunya

Publicacions del Parlament de Catalunya

Barcelona, 1984.

432 pàgines.

ISBN 84-500-9786-X

Preu: 5.000 PTA

Llibre editat en commemoració del cinquantè aniversari de la restauració de la institució parlamentària a Catalunya. Cada capítol conté una extensa part documental (intervencions parlamentàries, lleis aprovades, etc.).

Més de 200 fotografies d'esdeveniments històrics i de l'interior del Palau del Parlament en aquella època. Per primera vegada, la foto i la biografia de cadascun dels 83 Diputats del Parlament elegit el 1932.

El llibre acaba amb la transcripció de diversos parlaments pronunciats en la sessió extraordinària que el Ple tingué el dia 14 de desembre de 1982 per commemorar aquest cinquentenari.

Prefaci del M. H. Sr. President del Parlament de Catalunya

CAPÍTOL I

LES ELECCIONS PER A CONSTITUIR EL PARLAMENT DE CATALUNYA

1. El període provisional de la Generalitat.
2. Les eleccions del 20 de novembre de 1932.
3. El sistema electoral.

CAPÍTOL II

ELS DIPUTATS

1. L'Estatut dels Diputats del Parlament.
2. Vuitanta-tres Diputats.

CAPÍTOL III

LA CONSTITUCIÓ DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

1. La Junta preparatòria.
2. La constitució provisional i la constitució definitiva del Parlament.
3. La durada i la dissolució del Parlament.

CAPÍTOL IV

ELS ÒRGANS DEL PARLAMENT

1. La Presidència i la Mesa del Parlament.
2. La Diputació Permanent.
3. Les Comissions.

CAPÍTOL V

EL FUNCIONAMENT DEL PARLAMENT

1. El Reglament Interior del Parlament.
2. Les sessions i els períodes de sessions.
3. Els quòrums i els sistemes de decisió.
4. Les fraccions o Grups parlamentaris.

CAPÍTOL VI

LA FUNCIO LEGISLATIVA

1. Les competències legislatives del Parlament de Catalunya.
2. El procediment legislatiu en el Parlament de Catalunya.
3. L'obra legislativa.
4. Algunes de les lleis més importants del Parlament de Catalunya: l'Estatut Interior de Catalunya, la Llei Municipal de Catalunya, la Llei del Tribunal de Cassació de Catalunya.

CAPÍTOL VII

CREACIÓ, MANTENIMENT I CONTROL DEL GOVERN

1. El president de la Generalitat.
2. La delegació de les funcions executives i el Conseller Primer.
3. El Consell Executiu.
4. La responsabilitat política del President de la Generalitat i del Consell Executiu.

5. La Presidència de Francesc Macià i els governs monocolors de l'Esquerra.

6. La Presidència de Lluís Companys i els governs de coalició.
7. L'existència d'una majoria parlamentària i governamental.

CAPÍTOL VIII

LA SUSPENSIO DEL PARLAMENT

1. Els Fets dels Sis d'Octubre.
2. La Llei de la República del 2 de gener de 1935.
3. La represa de l'activitat del Parlament de Catalunya.

CAPÍTOL IX

EL PARLAMENT DURANT LA GUERRA

1. La voluntat de mantenir un sistema democràtic.
2. Les relacions amb el Govern.

CAPÍTOL X

EL PARLAMENT EN LA MEMÒRIA DELS PROTAGONISTES

1. L'organització de la Justícia i el Tribunal de Cassació de Catalunya. *Josep Andreu i Abelló.*
2. La federació de municipis i la Llei Municipal de Catalunya. *Francesc Arnau i Cortina.*
3. La legislació sobre la cultura. *Xavier Casademunt i Arimany.*
4. La figura del Conseller Primer. *Joan Casanellas i Ibarz.*
5. El Parlament català durant la República. *Antoni Dot i Arxer.*
6. La legislació agrària. *Josep Folch i Folch.*
7. La voluntat d'Antoni Rovira i Virgili i el tacte de Joan Casanovas. *Miquel Guinart i Castellà.*
8. Els Governos de la Catalunya Autònoma. *Carles Pi i Sunyer.*
9. El successor de Francesc Macià. *Joan Saurer i Garcia.*
10. El Parlament i les comarques. *Francesc Viadiu i Vendrell.*
11. La legislació civil. *Gonçal Ivars i Mesequer.*

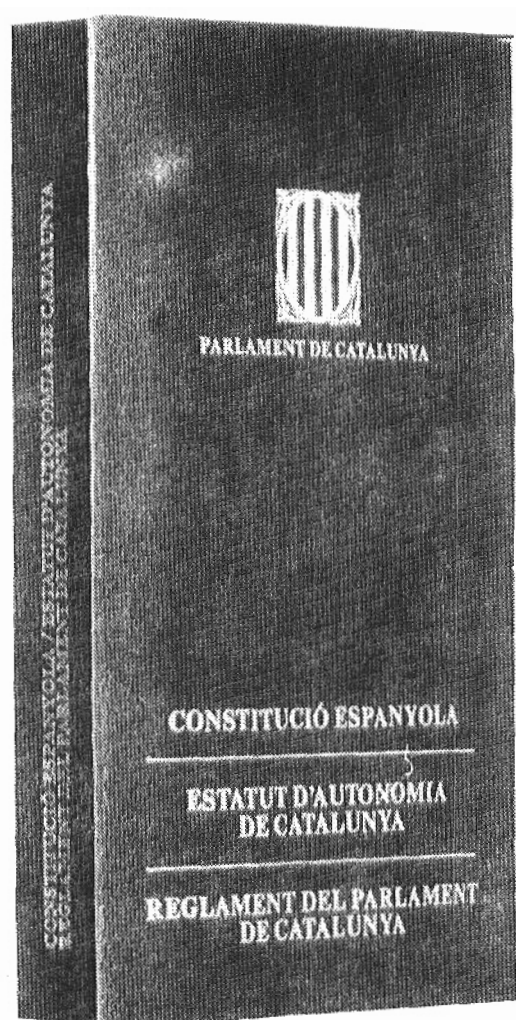
CAPÍTOL XI

COMMEMORACIÓ DEL CINQUANTENARI DE LA INSTAURACIÓ DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sessió extraordinària del Ple del Parlament del dia 14 de desembre de 1982. *Intervencions del M. H. Sr. Heribert Barrera, President del Parlament; del M. H. Sr. Jordi Pujol, President de la Generalitat; de l'I. Sr. Anton Cañellas, en nom del G. p. de Centristes; de l'I. Sr. Victor Torres, en nom del G. p. d'Esquerra Republicana; de l'I. Sr. Rafael Ribó, en nom del G. p. del PSUC; de l'H. Sr. Joan Reventós, en nom del G. Socialista i de l'I. Sr. Josep M. Ainaud, en nom del G. p. de Convergència i Unió. Lectura de la proposta de declaració del Parlament, amb motiu d'aquesta commemoració, a càrrec de l'I. Sr. Josep Andreu i Abelló.*

TAULA D'ABREVIATURES

BIBLIOGRAFIA

Publicacions del Parlament de Catalunya

CONSTITUCIÓ ESPANYOLA

**ESTATUT D'AUTONOMIA DE
CATALUNYA**

**REGLAMENT DEL
PARLAMENT DE
CATALUNYA**

Edició dels textos oficials, amb índexs temàtics i sistemàtics, preparada pels lletrats del Parlament de Catalunya.

Format 88 x 152 mm.

Preu de venda: 600 pessetes.

Comandes: Publicacions del Parlament, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, Barcelona -3.

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

carrer núm.

telèfon població

districte postal

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

desitja subscriure's a

☐ { DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

fins al 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per (gir / taló al portador) núm. la quantitat de pessetes

..... de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3